

บทนำ

กลีบปากงามเม้มเข้าหากันแน่นด้วยความไม่สบายใจเล็กน้อย เมื่อหญิงสาวก้มมองหน้าปัดนาฬิกาบนข้อมือบางของตัวเอง แล้วพบว่าใกล้ถึงเวลาสำคัญ และเธอควรเตรียมตัวไปรับลูกที่โรงเรียนได้แล้ว ไม่ควรมานั่งฟังลูกคำพูดวกไปวนมาอย่างนี้

ดวงตาคมของเพียงรักเหลือบมองสีหน้าไม่สู้ดีของเลขาฯ สาวซึ่งกำลังลอบมองหน้าเธอราวกับจะขอลูกแกโทษ

“คุณเพียงคิดยังไงครับ...”

“เอาตรงๆ นะคะ...” เพียงรักละสายตาจากหน้าซีดเซียวของเลขาฯ ก่อนจะคลี่ยิ้มอ่อนหวานอย่างรักษามารยาท ในฐานะผู้บริหารจะให้เธอหักหาญน้ำใจอีกฝ่ายซึ่งๆ หน้าก็ใช่เรื่อง แม้ว่าชายหนุ่มจะน่ารำคาญและทำให้เธอเสียเวลาไปเปล่าๆ ปล่อยให้ อยู่นานสองนานก็เถอะ “ฉันว่าทางเราคงต้องขอประชุมเรื่องรายละเอียดอีกที แต่ข้อเสนอของคุณวิดีดีมากทีเดียว”

“ผมเข้าใจครับ แต่ผมอยากร่วมงานกับเจ๊วิมากๆ หวังว่าคุณเพียงจะไม่ทำให้ผมรอเก้อ” วีระยิ้มรับคำตอบแบ่งรับแบ่งสู้ของเพียงรัก หญิงสาวยัง

ถือว่าอายุน้อยนักหากเทียบกับคนอื่นที่อยู่ในตำแหน่งเดียวกับเธอ ทว่าจากเท่าที่พบกันมาสองสามครั้ง วีระก็พอดูออกว่าแม้จะอายุน้อย แต่เพียงรักก็มีเขี้ยวเล็บไม่ธรรมดา และเขี้ยวที่ว่าก็คงยาวพอจะลากดินเลยทีเดียว ไม่อย่างนั้นบริษัทแม่ที่อังกฤษคงไม่ส่งเธอมาคุมตลาดฝั่งเอเชีย ทั้งที่เธออายุเพียงยี่สิบเจ็ดปี

“ฉันก็หวังว่าเราจะได้ร่วมงานกันค่ะ” ซีอีโอแห่งเจวีได้แต่ยิ้มพรายเหลือบมองหน้าคมคายของวีระก่อนจะเอ่ยขอตัว เมื่อตระหนักได้ว่าเธอกำลังจะไปสาย “ฉันคงต้องขออนุญาตนะคะ นี่ใกล้เวลาเด็ก ๆ เลิกเรียนแล้ว ฉันต้องไปปรับลูก”

“อ้อ...” รอยยิ้มของวีระชะงักค้าง จากนั้นชายหนุ่มก็กะพริบตาปริบๆ กับข้อมูลใหม่ที่ตนได้รับ นั่นคือเรื่องที่หญิงสาวนั้นมีลูกแล้ว ก่อนจะพยายามซ่อนความผิดหวังเอาไว้อย่างสุดความสามารถแล้วพยักหน้ารับ “เชิญครับคุณเพียง”

“ฝนดูเลวคุณวีด้วยนะ” หญิงสาวขยับตัวลุกก่อนจะหันไปกำชับกับเลขาฯ ของตัวเอง ซึ่งเจ้าของชื่อก็พยักหน้ารับคำสั่งอย่างรู้หน้าที่

“ถ้าคุณวีมีอะไรเพิ่มเติมก็บอกเลขาฯ ของฉันได้เลยนะคะ”

“ครับคุณเพียง”

เพียงรักยิ้มเล็กน้อย ผงกหัวให้ชายหนุ่มเป็นการอำลา ก่อนจะคว้ากระเป๋าถือใบเล็กของตัวเองติดมือมาแล้วเดินออกจากห้องรับประทานอาหาร

เมื่อแผ่นหลังพ้นประตู ร่างบอบบางก็กึ่งวิ่งกึ่งเดินไปที่รถของตัวเอง จากนั้นขับออกไปด้วยความรีบร้อนเพราะเกรงว่าเธอจะทำให้เด็ก ๆ ตกใจที่จนปานนี้แล้ว คุณแม่ของพวกเขายังไม่มายืนรอที่หน้าประตูโรงเรียนอย่างที่รับปากไว้ก่อนจากกันเมื่อเช้า โชคดีที่โรงเรียนของลูกอยู่ไม่ไกลจากร้านอาหารซึ่งเพียงรักนัดคุยงานกับลูกค้า หญิงสาวจึงมาถึงหน้าโรงเรียนได้ทันเวลา แม้จะสายกว่าทุกวันเล็กน้อย แต่ก็นับว่าไปทันเวลาเลิกเรียน

ร่างบอบบางของหญิงสาวก้าวลงจากรถ ยิ้มทักทายผู้ปกครองของเด็ก

คนอื่นๆ ระหว่างทางเดินไปยังชั้นเรียนของลูกๆ อย่างเป็นทางการ แม้ว่าเธอจะเพิ่งรู้จักพวกเขาได้ไม่นานเลยก็ตาม

ทันทีที่เพียงรักมายืนรวมกับผู้ปกครองท่านอื่นที่หน้าชั้นเรียนของเด็กๆ เธอก็ต้องยิ้มกว้าง เมื่อเสียงเล็กๆ ดังมาจากด้านในด้วยความตื่นเต้นราวกับว่าเจ้าของเสียงนั้นเพียรมองหาเธออยู่พักใหญ่แล้ว

“คุณแม่!”

“ดิวิน รันด์ระคะ คุณแม่มารับแล้วค่ะ”

เสียงครูประจำชั้นซึ่งร้องเตือนนักเรียนเหมือนทุกครั้งทำให้เพียงรักชะงัดคอมองหาลูกๆ ของเธอทันที แล้วหญิงสาวก็ยิ้มกว้างยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นเด็กๆ รีบคว้ากระเป๋าขึ้นมาสละพาย พลาดเดินมาสวมรองเท้าหน้าห้องอย่างรีบร้อน ก่อนที่คุณครูจะจูงมือพวกเขาตรงมาหาเธอ

“คุณแม่ๆ”

ลูกแฝดของเพียงรักสละมือครูประจำชั้นออกแล้วพร้อมใจกันวิ่งเข้ามาหาคุณแม่คนสวยด้วยความเร็ว พร้อมใจกันโถมตัวเข้าหาร่างระหงของเพียงรักที่นั่งคุกเข่า อ้าแขนรอรับอยู่แล้วด้วยความคิดถึงจนได้ยินเสียงอึกตามมา

“คุณแม่มาช้า...”

“แม่ขอโทษค่ะ” เพียงรักขอโทษรันด์ระหลังจากหอมแก้มเด็กหญิงหน้าๆ ก่อนจะหันหน้าไปหาลูกชายที่กอดเธอแน่นไม่แพ้ห้องสาว แล้วหอมแก้มดิวินพอดีใหญ่ไม่ต่างกัน “แม่ขอโทษที่มาช้านะครับดิวิน”

“ไม่เป็นไรครับ” เด็กชายดิวินนั่งกว่าห้องสาวฝาแฝด เขาแค่สายตาระยะขอบอกมารดาว่าการมาสายของเธอนั้นได้รับการให้อภัยแล้ว ทว่าแม่ที่เลี้ยงลูกมากับมืออย่างเพียงรักกลับยิ้มพราय ดูออกว่าลูกชายกำลังน้อยใจที่เธอมารับช้า แต่ไม่ทันพูดอะไร ลูกสาวจอมไววายของเธอก็พูดแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“คุณแม่ทำไมมารับเราช้าคะ คุณแม่ไปไหนมา” รันด์ระนั้นเจ้าอารมณ์

กว่าผู้เป็นพี่ และเด็กหญิงก็ไม่เห็นยอมายที่จะแสดงความรู้สึกของตัวเอง ออกมาแต่ไหนแต่ไร บางครั้งจึงทำให้รฉัตรดูเป็นเด็กอารมณ์ร้าย “คุณแม่รู้ไหมคะว่าหนูรอคุณแม่มานานมาก...”

เพียงรักยกมือลูบศีรษะของลูกทั้งสอง ยิ้มอ่อนโยนออกมาเพราะไม่อาจห้ามตัวเองได้ ก่อนจะพยายามอธิบายให้เด็กๆ เข้าใจด้วยเหตุผล “คุณแม่ทำงานค่ะ ขอโทษนะคะ ครั้งนี้คุณแม่ผิดเองคนเดียว”

“หนูคิดว่าคุณแม่คงทำดีที่สุดแล้ว ครั้งนี้หนูจะยกโทษให้” เมื่อคุณแม่ยอมรับผิด รฉัตรก็ผงกหัวแรงๆ รับคำอย่างเป็นทางการเป็นงาน ยอมยกโทษในการมาสายให้เพียงรักอย่างไม่มีทางเลือกนัก

“ขอบคุณนะคะ”

เพียงรักยิ้มขันมุตตรสาว แล้ววิ่งเด็กน้อยทั้งสองเข้ามาหอมแก้มหนักๆ อีกหลายครั้ง จนดิวินที่ทำหน้าขริมเพราะยังน้อยใจมารดาอยู่นั้นต้องซ่อนยิ้มเขินคุณแม่คนสวยของเธอ

“ดิวินไม่โกรธคุณแม่ใช่ไหม”

“ไม่โกรธ” ดิวินลั่นศีรษะ ผละห่างจากอกของมารดาอย่างไม่มีทางเลือกเมื่อเห็นคุณครูประจำชั้นยังยืนรออยู่ไม่ไกล ซึ่งคงเป็นหน้าที่ของเธอในการรายงานพัฒนาการของเด็กน้อยทั้งคู่ให้ผู้ปกครองฟัง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กๆ จะยอมปล่อยมือจากคุณแม่

ทั้งดิวินและรฉัตรยังคงจับมือเพียงรักแน่นแล้วจ้องหน้าคุณครูประจำชั้นอย่างกอดตันให้อีกฝ่ายรีบพูด เพื่อที่พวกเขาจะได้กลับบ้านเสียที โดยเฉพาะรฉัตรที่หน้าจ้ำดูไม่สงบอารมณ์มากกว่าพี่ชาย

“วันนี้ห้องมีเพื่อนใหม่แล้วนะคะคุณแม่ เด็กๆ เริ่มปรับตัวได้พอสมควรและดูจะชอบคลาสเรียนดนตรีเป็นพิเศษค่ะ” ครูประจำชั้นอธิบายให้เพียงรักฟังด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ปกติแล้วการที่เด็กย้ายโรงเรียนใหม่นั้นต้องใช้เวลาพักใหญ่ในการปรับตัว แต่สำหรับสองแฝดนั้นถือว่าปรับตัวกันได้เร็วมาก

“คะ พวกเขาไม่ได้ทำอะไรอะไรใช่ไหมคะ” เพียงรักพยักหน้าขณะจับเจ้าสองลิงที่เริ่มประท้วงด้วยการทำตัวไร้ศรัทธาถ่วง ทั้งร่างลงไปกับแรงดึงดูดของโลกแล้วให้ผู้เป็นแม่รับผิดชอบ โดยการออกแรงรั้งพวกเขาให้ยืนตรงจนร่างบอบบางเซไปมา

“ไม่มีคะ” คุณครูประจำชั้นหัวเราะน้อยๆ ด้วยความเอ็นดู สองแปดแปดพอสมควร แต่ก็เชื่อว่าควบคุมไม่ได้เลย “ดิฉันค่อนข้างใจเย็นและมีเหตุผลมาก ส่วนบรรทัดแสดงออกเก่งกว่าพี่ แต่ต้องเอาใจสักหน่อย วิธีที่คุณแม่เคยบอกไว้ใช้ได้ผลทีเดียวคะ”

“อย่างนั้นค่อยสบายใจหน่อยคะ” เพียงรักผ่อนลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก ก่อนจะตบท้ายก้มหน้าเมื่อรู้สึกว่าจะแรงดิ่งที่แขนทั้งสองข้างเริ่มถี่และมากขึ้นจนเธอต้องเอ่ยปราม “แม่คุยกับครูอยู่ลูก”

“แต่เราจะไปเรียนเปียโนสายนะคะ” เป็นบรรทัดที่หาเหตุผลมาอ้างเพราะไม่อยากอยู่ที่โรงเรียนต่อ ขณะที่พี่ชายเพียงแหงนหน้าคอดั่งบ้า จ้องหน้างามของมารดาเป็นการช่วยน้องกดดันแม่ในแบบของเขา “คุณแม่สัญญาว่าเราจะไปกินชานมไข่มุกก่อนด้วยนะคะ ไม่รีบไปเราจะสาย”

“ชานมไข่มุกไม่ดีนะจ๊ะรจัดร ทานเยอะๆ จะเสียสุขภาพเอานะ” คุณครูประจำชั้นนี้หัวหน้า บอกเด็กในชั้นเรียนของตนเป็นเชิงตักเตือน เพราะเท่าที่สังเกตเด็กหญิงดูจะติดกินหวานมากกว่าพี่ชายและเพื่อนๆ ร่วมชั้นคนอื่น

“หนูชอบ หนูจะกิน” รจัดรก็คือรจัดร เด็กน้อยขมวดคิ้วใส่ครูประจำชั้นและตอบกลับอย่างไม่เกรงกลัว ด้วยคิดว่าเรื่องนี้คุณแม่สัญญากับเธอเอาไว้แล้ว ก่อนจะหันไปทวงคำตอบจากเพียงรักอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ “ก็เราสัญญากันแล้ว ใช่ไหมคะคุณแม่”

เพียงรักปวดหัวกับลูกสาวตัวแสบ ตอนที่ทำข้อตกลงกันเธออยู่ในสถานการณ์ก๊อกลืนไม่เข้าคายไม่ออก รู้อยู่ว่าชานมไข่มุกไม่ดีต่อเด็กๆ แต่ก็รับปากแล้วว่าพาพวกเขาไปกินก่อนไปเรียนเปียโน “จ๊ะๆ อย่างนั้นลูกต้อง

สวัสดีคุณครูก่อน โอเคไหม”

แน่นอนว่าสองแปดรีบปล่อยมือแม่แล้วยกมือไหว้ครูประจำชั้นแทบทันที เพราะอยากกินขนมไข่มุกเจ้าปัญหาเต็มแก้ว แม้ดวันจะไม่พูดอะไร แต่ก็พอจะดูออกว่าสิ่งนี้เป็นไฮไลต์ที่เขาเฝ้ารอมาทลอดทั้งวัน รองจากการเจอเพียงรักในตอนเลิกเรียน

เพียงรักจูงมือสองแปดเดินออกมาจากโรงเรียนพร้อมกับผู้ปกครองคนอื่น ระหว่างทางก็ต้องคอยตอบคำถามดิโนและรัชนีไปด้วย โดยเฉพาะรายหลังที่มีเรื่องสงสัยเยอะเยอะไปหมด

รัชนีตรพูดเป็นต่อยหอยจนดิโนต้องเงยหน้าขึ้นมองมารดาราวกับจะขอร้องให้ทำอะไรสักอย่าง เพื่อว่ารัชนีจะหยุดพูดสักนาที เมื่อเห็นว่าผู้เป็นแม่ยังนิ่งเขาจึงต้องลงมือเอง

“ฉัตร เจียบ”

“ไม่! ไม่เจียบ วินนั้นแหละเจียบ”

แปดน้องแปดเสียงโต้แทบจะทันที เพียงรักได้แต่กลอกตาทำหน้าเมื่อยด้วยความอ่อนใจ

“เจียบเดี๋ยวนี้”

ดิโนหน้าบึ้ง เบื่อเสียงแหลมๆ ของน้องสาวที่เกิดหลังเขาเพียงไม่กี่นาที รัชนีตรจึงทำเสียงดังยิ่งกว่าเดิม

“ไม่! ไม่! ไม่! ฉัตรไม่เจียบหรอก!!”

“ถ้าลูก็ยังทะเลาะกันแบบนี้ แม่จะไม่พาไปกินชาไข่มุกแล้วนะ ตกลงไหม”

“ตกลงค่ะ”

“ครับคุณแม่”

เท่านั้นการทะเลาะกันของสองแสบก็ยุติลงราวกับไม่เคยเกิดขึ้น ดิโนยังคงมีสีหน้ารำคาญใจ ขณะที่รัชนีตรได้แต่อ้าปากพะงาบๆ ไม่กล้าโวยวายด้วยรู้ถึงความเด็ดขาด พูดคำไหนคำนั้นของผู้เป็นมารดาดี

เปลือกตาที่ปิดแน่นเพื่อคลายความอ่อนล้าจากการใช้งานอย่างหนัก ตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมาเหนื่อยๆ ซบๆ พร้อมกับเสียงเรียกเข้าของมือถือที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน เจ้าของมือถือหนาเอี่ยมไปคว่ำมาแล้วกดรับก่อนลืมนตามองดูชื่อผู้โทร. เข้ามาเพียงเสี้ยววินาทีแล้วหลับลงตามเดิม ขณะยังยกมือถือแนบหูพลากรอกเสียงหัวนๆ ลงไป

“ถ้ามีโทร. มาก่อกวนกู มึงก็รีบวางไปเลย วันนี้งูอารมณ์ไม่ดี”

“ไอ้เหนี่มึงใจเย็นก่อน กูโทร. มาเพราะมีเรื่องสำคัญ” ปลายสายเองก็ดูจะหงุดหงิดไม่น้อยที่เพื่อนสนิทซึ่งดักทางทั้งที่เขายังไม่ได้ปรึกษาพูดสักคำ

“เรื่องอะไร” แदनเหนื่อถามไปอย่างนั้น ความจริงแล้วแม้ว่าเพื่อนสนิทจะโทร. มาเพื่อพูดเรื่องอะไร เขาก็ไม่แคร์ เพราะตอนนี้แค่ลำพังตัวเองเขายังจะเอาไม่รอดเลย คงยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือใครไม่ได้ แม้ว่าคนนั้นจะเป็นเพื่อนสนิทอย่างธนา ก็ตาม

“มึงจำได้ไหมว่ากูมีหลาน”

“แล้วมึงจะทำความเรื่องล่امةโนคร้วมึงให้กูฟังทำไมวะ” แदनเหนื่อถามเสียงหัวน เตรียมตัดสายเพื่อนสนิทด้วยความรำคาญ

“ฟังก่อนสิไอ้เวร มันก็ต้องทำความก่อนใหม่ละ” ธนาอยากจะหักคอเพื่อนสนิท ก่อนเขาจะรีบสะกดอารมณ์ของตัวเองเอาไว้ก่อน เพราะมีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ “คือวันนี้พี่สาวกูไปรับลูกที่โรงเรียน...”

“แล้วไงวะ”

“ไอ้ควาย! มึงฟังกูก่อน” ธนาสบถ เกลียดที่เพื่อนของเขาโง่และมักจะทำพลาดเพราะความหุนหันพลันแล่นอยู่บ่อยครั้ง นิสัยนี้แदनเหนื่อเป็นมาตั้งแต่สมัยเรียนจนตอนนี้ทำงานแล้วก็ยังแก้ไม่หาย ไม่รู้ว่าจากนิสัยจะกลายเป็นสันดานไปแล้วหรือเปล่า

“พี่กูไปรับหลานที่โรงเรียนไซ้ใหม่...”

“เออ แล้วไงวะ”

“แล้วเขาจำได้ว่าเขาเจอเพื่อนกู...”

“ไม่ใช่กู กูทำงานอยู่ ยังไม่ได้ไปไหนเลย” แदनเหนือซิงบอก มีเหตุผลอะไรที่เขาจะไปโผล่ที่โรงเรียนอนุบาลตอนทำงานกองเป็นภูเขานโน๊ะกัน

“ไม่ใช่มีง้อไควาย!” ธนาภิภาษเพื่อนอีกคำรบ เบื่อที่ต้องพูดกับคนโง่อย่างแदनเหนือ “พี่สาวกูเขาเห็นเพียง...เพียงกลับมาแล้วเหวอะ”

“แล้วมีงจะมาถามอะไรกู” น้ำเสียงของแदनเหนือเปลี่ยนไปชัดเจน ดวงตาคมเปิดขึ้นพร้อมกับมือแกร่งที่จับมือถือเครื่องบางสั้นระริก ก่อนชายหนุ่มจะเอ่ยลดรถไฟน “มีงคิดว่ากูจะรู้เหวอะเขาไปไหน จะกลับมาเมื่อไหร่”

ธนาถอนหายใจ เรื่องการเลิกราของแदनเหนือและเพียงรักเมื่อหลายปีก่อนนั้นเขาู้ดี เพราะเขาเป็นคนไปหิวมันจากร้านเหล้ากลับหเองทุกคืน

“เออ กูรู้ว่ามีงไม่รู้หรือก แต่ว่า...กูมีเรื่องสำคัญกว่านั้นวะ”

“กูไม่ได้อยากรู้” แदनเหนือตัดบท ไม่ว่าเรื่องอะไรที่เกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นเขาไม่อยากจะรู้ ไม่อยากได้ยินเลยสักนิด “มีงไม่ต้องมาบอกกู กูกับเขาตายจากกันไปแล้ว”

“แต่เรื่องนี้มีงต้องรู้วะ” ธนาไม่สนใจว่าเพื่อนของเขาต้องการอะไร ชายหนุ่มตัดสินใจส่งรูปที่พี่สาวส่งมาถามเขาเพื่อความแน่ใจให้แदनเหนือก่อนบอกด้วยน้ำเสียงลำบากใจ “มีงดูรูปก่อน...กูคิดว่ากูจำเพียงไม่ผิด”

แदनเหนือเปิดรูปที่ธนาส่งมาให้ทันทีก่อนจะต้องแข็งค้ำ มือไม้เย็นเฉียบ หูอื้อเหมือนทหารที่เพิ่งเผชิญกับระเบิด เมื่อเห็นรูปของผู้หญิงสาวที่ดูไม่กีวินาที แदनเหนือก็รู้ว่ามันเป็นเพียงรักแน่

ผู้หญิงที่หายไปจากชีวิตเขาตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา...ในรูปแบบผู้หญิงสาวกำลังกอดกับเด็กสองคนอย่างสนิทสนม

“นี่มันเหี้ยอะไร หมายความว่าไงวะ!” แदनเหนือกลับมาในสายพร้อมกับความโกรธที่ปะทุขึ้นมาจนเห็นทุกอย่างเป็นสีแดง

“กูก็ไม่รู้วะเหนือ” ธนาพึมพำเสียงเบาอย่างหนักใจไม่แพ้เพื่อน ก่อน

จะปล่อยหมัดซูกที่ทำให้แดนเหนือแทบจะร่วงจากเก้าอี้ “แต่มึงแน่ใจนะว่า
มึงไม่มีลูก...เด็กสองคนนั้นหน้าเหมือนมึงมากเลยนะเว้ย ไม่ใช่ลูกมึงแน่
หรือ”

๑

คนแปลกหน้าที่รู้จักกันดี

“เป็นไงบ้างคะ ครูคนใหม่เป็นยังไงบ้าง สนุกเหมือนที่เรียนกับครูเดิมไหม” เพียงรักเอ่ยถามลูกที่นั่งอยู่บนคาร์ซีต ขณะกลับจากโรงเรียนสอนดนตรีชื่อดังซึ่งเป็นของรุ่นพี่เธอตอนเรียนมหาวิทยาลัย ก่อนจะมาสนิทสนมกันช่วงที่อยู่อังกฤษ เมื่อกลับมาแล้วได้ข่าวว่าเขาเปิดโรงเรียนสอนเปียโน เพียงรักก็ไม่ลังเลที่จะพาเด็กๆ มาเรียนกับเขา

“ผมชอบครูคนนี้” ดวินออกความเห็น ขณะที่น้องสาวของเขาหน้าจ้ำกับคำตอบของผู้เป็นพี่

“ฉันตรึเรียนได้ แต่ชอบครูเดิมมากกว่า” แนนอนว่าฉันตรึต้องชอบครูคนเก่าของเธอมากกว่าอยู่แล้ว ก็ครูคนใหม่สอนแต่เพลงยากๆ ให้เธอเรียน

“ทำไม่อย่างนั้นล่ะคะ” เพียงรักถามขณะที่รถติดไฟแดง มองลูกๆ ผ่านกระจกมองหลังแล้วถอนหายใจแรงกับคำตอบของลูกสาว

“ก็ครูเขาสอนเพลงยากให้ฉันตรึ” ว่าแล้วปากเล็กๆ ที่ข้างเจรจาก็ยื่นออกมาแสดงออกถึงความไม่สบายอารมณ์ ก่อนเจ้าตัวจะตัวตวยตวยไปมองแปดผู้พี่ “แต่ว่าฉันชอบ...ไม่เห็นสนุกเลย เมื่อยมือไปหมด”

“ครูเดมี่สอนแต่เพลงเดิมๆ ไม่อยากเรียนเพลงเดิม” ดวินที่มีความสามารถเรื่องเปียโนมากกว่าน้องสาวให้เหตุผล ว่าอะไรกันแน่ที่ทำให้รฉัตรชอบครูคนเดิมมากกว่า

“แต่ฉัตรชอบนี่ ใช้ใหม่คะคุณแม่” รฉัตรแย้ง เพราะการสอนแบบนั้น เธอจึงเล่นเพลงคลาสสิกคล่องจนได้รับคำชมจากผู้ใหญ่หลายๆ คน ซึ่งรวมไปถึงคุณแม่คนสวยของเธอด้วย

“แม้ว่าเราลองเรียนกับครูหลายๆ คนก็ดีนะคะ” เพียงรักเผชิญกับการที่ต้องเป็นคนกลางระหว่างลูกทั้งสองมาหลายปี และหญิงสาวก็เก่งพอที่จะรู้ว่าเธอควรจะทำอย่างไรเพื่อให้ทั้งคู่เสียใจ “เราเรียนกับครูเดมี่ที่ฉัตรชอบมาแล้ว คราวนี้เรียนกับเพื่อนของคุณแม่ที่ดวินชอบ ก็ยุติธรรมดีไม่ใช่หรือคะ”

“ก็วินเก่งกว่าฉัตร” เด็กหญิงหลุดปากบอกเหตุผลว่าอะไรที่ทำให้เธอไม่ชอบที่จะเรียนกับครูคนนี้

พี่ชายหันมองหน้าก่อนจะพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย ในความคิดของเขา รฉัตรก็เก่งไม่แพ้ใคร ติดแต่ชอบชวนครูคุยเรื่องโน้มน้องนี้ต่างหากจึงตามเขาไม่ทัน “อยากเก่งก็เลิกพูดเวลาเรียน เงียบๆ แล้วตั้งใจ”

เพียงรักฟังลูกชายสอนน้องแล้วก็อดที่จะรู้สึกอิจฉาริษยาใจไม่ได้ เธอ... เกิดก่อนกันแค่ไม่ถึงสองนาที่ แต่ดวินกลับมีความเป็นผู้นำมากกว่ารฉัตร อย่างเห็นได้ชัดเลย แต่รฉัตรก็คือรฉัตรนั่นแหละ เด็กหญิงไม่สนใจว่าพี่ชายจะสอนอะไร เพียงแต่มองค้อนแล้วตะโกนถามเพียงรัก เปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นเสียเลย

“วันนี้เราจะไปกินข้าวกันที่ไหนคะคุณแม่”

“แม่จอร์ร้านอาหารญี่ปุ่นที่พี่วินอยากกินเอาไว้จ๊ะ” วันนี้เป็นวันที่ดวินจะเป็นคนเลือกร้านอาหารสำหรับมือเย็น และเด็กชายก็เลือกอาหารญี่ปุ่นของโปรด เพียงรักจึงให้เลขาฯ ของเธอจอร์ร้านอาหารเอาไว้สามที่สำหรับเธอและลูกๆ “พรุ่งนี้ฉัตรอยากทานอะไรจ๊ะ”

“ไม่รู้สิคะ เราทานอาหารร้านคุณแม่ได้ไหม จัตรอยากทานอาหารไทย” รัชตรไม่สนใจและไม่ชอบเวลาที่มิเชฟมาอธิบายเรื่องความเป็นมาของอาหารแต่ละจานเหมือนอย่างพี่ชาย จึงมักเลือกร้านอาหารที่มารดาร่วมลงทุนกับเพื่อนสนิท เพราะจะได้รับการเอาอกเอาใจ

“โอเค” เพียงรักผงกหัว ตั้งใจว่าจะโทร. ไปบอกเพื่อนสนิทล่วงหน้าก่อนว่าเธอจะพาลูกๆ เข้าไป ไม่อย่างนั้นบ๊พมาคงจะโวยวายใส่เธอเหมือนครั้งก่อนที่แวะเข้าไป แล้วอาหารหลายอย่างหมดจนไม่สามารถทำเมนูจานเด็ดเอาใจหลานได้

“เลขาฯ คุณแม่จะมาทานอาหารกับเราด้วยไหมครับ” ดวินรอกจนกระทั่งคุณแม่และน้องสาวคุยกันจบแล้วจึงเอ่ยถาม

ปกติแล้วหากไม่กินข้าวกันที่บ้านก็มักจะมิเลขาฯ ของคุณแม่ หรือไม่กี่เพื่อนๆ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยของเพียงรักมาร่วมโต๊ะเสมอ ตั้งแต่วันแรกที่พวกเขาย้ายมาจากอังกฤษจนกระทั่งตอนนี้ ก็ยังไม่มีมือไหนเลยที่พวกเขาจะร่วมมืออาหารกันเพียงลำพัง

“ไม่มาจ้ะ วันนี้เราจะทานกันแค่สามคน แต่ไม่รู้ว่าจะมีคนอื่นจองรอบเดียวกับเราหรือเปล่านะ” เพียงรักรู้ว่าลูกชายของเธอโลกส่วนตัวสูงมากมากจนเธอเป็นห่วง แต่ก็พยายามทำความเข้าใจว่านี่คือธรรมชาติของดวิน แม้จะแตกต่างกับรัชตรแฝดน้องราวฟ้ากับเหว แต่เพียงรักก็ไม่คิดบังคับลูกชายหรือเปลี่ยนเขามาเป็นแบบรัชตร

ดวินและจัตรรับประทานอาหารญี่ปุ่นแบบโอมากาสะมาหลายครั้ง พวกเขาจึงพอจะเข้าใจว่าอาจจะมิบ้างเป็นบางครั้งที่ต้องมิแขกคนอื่นมาแชร์คอร์สอาหาร เว้นแต่วันไหนที่คุณแม่ปีตร้านพาลูกน้องกับเพื่อนๆ มาด้วย

“แบบนั้นมิเป็นไรครับ วันนี้มิผอยากกินปลา”

“ก็กินปลาทุกครั้งที่” รัชตรที่ต้องกินอาหารญี่ปุ่นทุกครั้งที่พี่ชายเป็นคนเลือกร้านบ่นมิม้งากับตัวเอง เธอมิได้รังเกียจอาหารญี่ปุ่นแสนอร่อยพวกนี้หรอก เพียงแต่มิชอบบรอ เพราะกว่าอาหารแต่ละจานจะมาเสิร์ฟ เธอก็หิว

จนหน้ามืดแล้ว “แต่ฉันตรอยากกินกุ้ง กุ้งอะไรนะ... กุ้งที่ชื้อยากๆ นะ”

“โบตันเอปิต แต่ไม่รู้ว่าจะวันนี้จะมีหรือเปล่านะ” ดิวนจะมีความจำดีเป็นพิเศษกับเรื่องที่เขาสนใจ อย่างเช่นวัตถุดิบของอาหารแต่ละมื้อ เด็กชายก็จำได้เกือบทั้งหมด ขณะที่รภัทรนั้นพอกลิ้นลงท้อง เจ้าชื้ออาหารที่ว่าก็ไม่อยู่ในหัวแล้ว

“ก็ฉันตรอยากกิน” รภัทรชอบเจ้ากุ้งที่ว่านี่จริงๆ แต่ก็อย่างที่ดิวนเอ่ยนั้นแหละ ไม่รู้ว่าจะวันนี้โชคจะเข้าข้างเธอหรือเปล่า เพราะไอ้เจ้ากุ้งที่ว่านี่เซฟบอกว่ามันค่อนข้างหายาก

“นั่นคุณแม่ซื้อปูชนให้อีกคนละตัวดีไหมคะ ไถโทษที่วันนี้คุณแม่ไปรับช้า” เพียงรักเอาใจลูกแฝดของเธอเต็มที่ ก่อนหน้านี้ตอนตั้งท้องพวกเขาเพียงรักยังไม่พร้อมทั้งเรื่องเงินและอะไรอีกหลายๆ อย่าง ผิดกับตอนนี้ที่เธอมีเพียบพร้อมทุกอย่างแล้ว ดังนั้นไม่ว่าลูกอยากกินอะไรหญิงสาวก็จะหามาให้เสมอ ขอเพียงเด็กน้อยเอ่ยปากเท่านั้น

“เอาค่ะ!”

“ครับ”

เพียงรักยิ้มกว้างกับความกระตือรือร้นของลูกๆ ที่ได้ยืนยันว่าจะได้กินเมนูโปรด ได้เห็นลูกมีความสุขแบบนี้แล้ว เธอก็อยากจะทำให้พวกเขาเป็นเด็กแบบนี้ต่อไปนานๆ ไม่อยากให้อะไรมาเปลี่ยนหรือทำให้พวกเขาไม่มีความสุข “โอเคเลย อย่างนั้นเรารีบไปกันดีกว่าเนาะ”

“ครับ”

“คะคุณแม่”

“ไอ้เหนี่... มึงกลับบ้านเถอะวะ เตี้ยวแม่มึงก็มาฉีกอกกุอีกหรอก” ธนาอ้อนวนอนเพื่อนสนิทที่ซัดเหล้าแทนน้ำเป็นว่าเล่นด้วยความอับจนปัญญา ไม่รู้จะบอกแดนเหนี่อย่างไร เพื่อนเขาจึงจะยอมกลับบ้าน “เชื่อกูเถอะมึงกินเหล้าไปก็ไม่ช่วยอะไรหรอก”

“มึงอย่ามาสอนกูได้ไหม กูให้มึงมากินเหล้าเป็นเพื่อนก็กินไป อย่างบนมาก” แदनเหนื่อไม่ยอมได้ยินคำสั่งสอนของใครในตอนนี เพราะสมองของเขาไม่มีที่ว่างให้เรื่องอะไรแล้ว เว้นแต่เรื่องของเพ็ญรักและเด็กสองคนในรูปที่ธนาส่งมาให้เมื่อบาย เขาไม่รู้ว่าเขานั่งที่ร้านอาหารแห่งนั้นนานเท่าไรแล้ว และเขาก็ไม่สนใจ เพราะคนอย่างเขามันไม่มีอะไรจะเสียวอยู่แล้ว

“ไอ้เหนื่อ...” ธนาจนปัญญาแล้วจริงๆ นึกเสียใจที่บอกเรื่องเพ็ญรักกับแदनเหนื่อก็เมื่อเห็นว่า ตอนนีแदनเหนื่อกำลังจะกลับมาเป็นสุนัขเฝ้าร้านเหล้าเหมือนสมัยที่เพ็ญรักทิ้งไปใหม่ๆ อีกแล้ว

“มึงเลิกกินสักทีเหอะเหล้าณะ กินไปเพ็ญเขาก็ไม่กลับมาสนใจมึงหรอก”

“ใครบอกว่ากูกินเหล้าเพราะอยากให้เขากลับมาสนใจกู กูไม่ได้สนใจเขา” แदनเหนื่อแทบจะปาแก้วเหล้าในมือใส่หน้าธนา หากไม่คิดขึ้นมาได้ก่อนว่า นอกจากธนาเขาก็ไม่เหลือเพื่อนคนไหนแล้ว... ไม่มีใครอยากจะนับเขาเป็นเพื่อนอีกเลยตั้งแต่วันที่เขาและเพ็ญรักเลิกรากันไป

“อย่ามาโกหกกูหน่อยเลยไอ้เหนื่อ กูอยู่กับมึงมากี่ปี...คนที่ทำให้มึงมาเป็นหมาได้อย่างนี้ก็แค่เพียงคนเดียว”

“เขาสวยมากเลยนะมึง...” เสียงของแदनเหนื่อแผ่วลงติดกับก้นหน้าลิปลิป เมื่อหวนคิดถึงใบหน้าของผู้หญิงที่เก่งจนทำให้เขากลับมาเมาหัวราน้ำได้อีกครั้ง หลังจากที่กินเหล้ามากมาจนมั่นใจว่า ชีวิตนี้เขาคงไม่เมาอีกแล้ว “แต่ทำไมเขาถึงทำกับกูแบบนี้วะ ทำไมไม่บอกว่ากูมีลูก”

“มึงใจเย็นๆ ก่อน เพ็ญเขาเพิ่งกลับมา เขาอาจจะยังวุ่นวายเรื่องอื่นอยู่ก็ได้” ธนาพยายามปลอบใจเพื่อน ตอนนีทั้งคู่ต่างมั่นใจเกินครึ่งว่าเด็กสองคนนั้นต้องเกี่ยวข้องกับแदनเหนื่ออย่างแน่นอน

“เพียงไม่ใช่คนโง่ มึงคิดว่ากูไม่รู้หรือว่าเขาไม่ยอมให้กูเป็นพ่อลูกเขา” แदनเหนื่อมั่นใจว่าเขาจะจกเพ็ญรักไม่น้อยไปกว่าใคร และรู้ดีว่าหากหญิงสาวต้องการให้เขารู้ว่าเขามีลูก เธอจะไม่ปล่อยเวลามาจนลูกของเขาโต

ขนาดนี้

“มึงจะโทษเขาก็ไม่ได้นะเว้ยไอ้เหหนือ...” ธนาพูดได้เท่านั้นก็ต้องกลืน ถ้อยคำที่เหลือลงลำคอ เมื่อแดนเหนือตวัดสายตาคมกริบมองหน้าเขาราวกับ จะฆ่าเขาด้วยสายตาดูดันที่ว่า เพื่อนสนิทอย่างธนาจึงได้แต่ถอนหายใจ ก่อน จะตัดสินใจบอกความรู้สึกจริงๆ กับอีกฝ่ายไป

“กูพูดเพราะกูเห็นว่ามึงเป็นเพื่อนนะเหหนือ...มึงจะโทษที่เพียงเขาทำ แบบนี้ไม่ได้หรอก”

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าเด็กสองคนนั้นเป็นลูกกู ทำไมกูจะไม่มีสิทธิ์รู้” แดนเหนือก็ยังคงตื้อรั้น มันไม่ยุติธรรมกับเขาเลยที่जूๆ มารู้อว่าตัวเองมีลูก แต่กลับไม่เคยได้เห็นหน้า ไม่เคยได้อุ้ม ไม่รู้แม่กระทั่งชื่อของลูกตัวเอง “มึง คิดว่าเพียงจะท้องได้หรือถ้าไม่ได้น้ำยากู”

“โห มึงนี่...” ธนาฟังคำพูดของเพื่อนตัวเองแล้วอยากจะเป็นคนถีบ ร้างสูงของแดนเหนือให้ร่วงลงจากเก้าอี้ แต่ดูจากสภาพแล้วเขาคงไม่ต้องเสีย แรงทำอย่างนั้น เพราะอีกไม่นานแดนเหนือก็คงได้ไปเข้าเฝ้าพระอินทร์แล้ว “เออ เอาเถอะ...อยากพูดอะไรมึงก็พูดไปเถอะ”

“กูไม่คิดว่าเพียงจะใจร้ายกับกูขนาดนี้” เสียงหัวนั้นฟังเหมือนการ เพื่อเข้าไปทุกที่ “กูหึงขนาดนั้นเลยหรือวะ เขาถึงทำกับกูขนาดนี้...ไม่สงสาร กูบ้างเลยหรือ”

“มึง...ใจเย็นๆ”

“นั่นลูกกูนะมึง ลูกกู...คนตั้งสองคนแม่บังปิดไม่ให้กูรู้ได้ยังไงตั้งหลาย ปีขนาดนี้ เพียงเกลียดกูขนาดนั้นเลยหรือ...กูไปทำอะไรให้เขาเจ็บช้ำ”

“มึง...”

“ชีวิตกูทั้งชีวิตกูก็ให้เขาได้ แต่เขาแม่บังโคตรใจร้าย...ขโมยลูกกูไปหน้า ด้านๆ” เสียงของแดนเหนือสั้นครึ่อย่างคนที่กำลังหวาดกลัวเพราะอยู่ใน เขาวงกตที่หาทางออกไม่ได้

“กูว่าเพียงเขาไม่ได้คิดอย่างนั้นหรือไอ้เหหนือ”

ธนาสันศิริระ เพียงรักก็เป็นเพื่อนของเขาและตลอดเวลาที่รู้จักกันมา หากจะมีใครสักคนที่รักและติดกับแดนเหนือ คนคนนั้นก็คือเพียงรัก ผู้หญิงคนแรกที่เขามั่นใจว่าเธอเป็นคนดีมาจากข้างใน ไม่ใช่เสแสร้งแกล้งทำเพื่อให้ใครมารัก แม้แต่กับแดนเหนือเอง...ที่ตอนนั้นก็ใช้ว่าจะเป็นคนดีนัก (ตอนนั้นก็ไม่ได้หรอก) แต่เพียงรักก็ไม่เคยคิดจะทิ้งแดนเหนือไปไหน ดูแลอีกฝ่ายทุกอย่างจนแดนเหนือกลายเป็นผู้ชายที่น่าอัศจรรย์ที่สุดในมหาวิทยาลัย ไม่ใช่เพราะเขาหล่อ รวย หรือมีแฟนสวยเช่นเพียงรัก แต่เพราะมีคนที่ที่แสนดีอย่างหญิงสาวคอยดูแลอยู่ต่างหาก

“กูว่ามึงน่าจะรู้จักเพียงดีกว่ากู...เพียงเขาดีจะตาย แล้วกูไม่คิดว่าเพียงจะใจร้ายกับใครได้อย่างที่มึงพูด”

แดนเหนือก้มหน้า แต่หูก็สดับตรับฟังคำพูดของเพื่อนทุกถ้อยคำ ก่อนคนเฒ่าจะผงกศีรษะขึ้นมาแย้ง

“เขาใจร้ายกับกูนี่ไง” ชายหนุ่มยกมือทาบอกตัวเองแรงๆ “เชื่อว่าหัวใจที่ซาหืนของเขาจะมีความรู้สึกขึ้นมาบ้าง “เขาใจร้ายกับกูคนเดียว...”

“โห...ผมถามจริงนะพี่...ทำไมต้องเป็นผมทุกทีเลย พรุ่งนี้ผมมีเรียนนะ” เสียงโอดครวญนั้นเป็นของผู้มาใหม่ที่สวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงนักศึกษา มองร่างสูงของพี่ชายที่พุดอยู่กับโต๊ะอย่างหมดสภาพ หลังจากที่ซัดเหล้าเข้าไปพอสมควร

“ก็แกเป็นน้องไอ้เหนือมัน จะมาบ่นอะไรเกือ มาแล้วกรี๊บๆ เอามันไปสิ” ธนาถอนหายใจยาวหลังจากที่โทร. หาน้องชายของแดนเหนือให้มาหิ้วพี่กลับบ้าน

“แล้วทำไมต้องเป็นผมทุกทีเลยนะ” เกือบโอดครวญอีกครั้งพอเป็นพิธี แม้ในที่สุดแล้วก็มีแต่เขาที่แหละที่ต้องตามเก็บร่างของพี่ชายจากร้านเหล้าและเป็นคนพากลับบ้าน เพราะว่าธนาโดนแม่ของเขาขึ้นแบล็กลิสต์ห้ามไม่ให้เหยียบบ้านอีก โดยโทษว่าธนาเป็นคนพาลูกชายหัวแก้วหัวแหวน

ของท่านเหลวไหล ทั้งที่ความจริงนั้นเด่นเหนือต่างหากที่เป็นคนพาธนาเหลวไหล

“เฮีย เฮียไวย!”

“มันไม่ตื่นหรือก็เอ ธิบพามันกลับบ้านเถอะ แม่เราโทร. มาจนสายไหม้แล้ว” ชายหนุ่มบอกผู้ที่เขาเห็นไม่ต่างจากน้อง

เกือกูลเองก็เห็นว่าเป็นจริงอย่างที่ธนากล่าว ขนาดเขาเข่าตัวขนาดนี้เด่นเหนือยังไม่มียี่แววว่าจะตื่น ก็น่าจะหนักอยู่

“แล้วผมจะรอดไหมเนี่ย แล้วทำไมเฮียเป็นแบบนี้ล่ะพี่ ไม่เมามาานแล้วไม่ใช่หรือไง ทำไมจู่ๆ ถึงได้กลับมาเป็นแบบนี้อีกล่ะ” คนเป็นน้องบ่นอุบ แบบนี้กลับบ้านไปเขาก็ช่วยอีก...

ครั้งล่าสุดที่เกือกูลเห็นพี่ชายเมาหัวราน้ำแบบนี้ก็คือตอนเรียนมหาวิทยาลัย ช่วงที่เลิกรากับแฟนสาวอย่างเพียงรัก ซึ่งตอนนั้นก็เข้าใจได้เพราะถ้าเขาเป็นเด่นเหนือ เกือกูลก็คงหัวใจสลายไม่ต่างจากพี่ ก็เพียงรักนะแสนดีประหนึ่งนางฟ้านางสวรรค์ ทั้งสวยทั้งใจดี...

“เพียงกลับมา”

“อะ?” เกือกูลปล่อยร่างพี่ชายตัวเองให้ร่วงลงกระแทกโต๊ะตั้งอึก ก่อนจะหันขวับไปมองหน้าของธนาด้วยดวงตาเบิกโพลง ราวจะถามให้แน่ใจว่าเมื่อครู่นี้เขาไม่ได้หูผาดไป

“ได้ยังไงกัน...พี่เพียงรักนะหรือจะกลับมา ไม่มีทาง...”

“พี่เพียงกลับมาหรือครับ ได้ไง...ใช่เพียงคนเดียวกับที่ผมเข้าใจหรือเปล่า”

“ทั้งชีวิตไ้เหนือมันก็มีอยู่เพียงเดียวไหมล่ะ” ธนากระแทกลมหายใจไม่อยากเชื่อว่าเกือกูลจะได้รับความฉลาดน้อยของพี่ชายมาด้วย น่าสงสารจริงๆ “เพิ่งรู้กันวันนี้ ก็เลยกลายเป็นหมอย่างที่เห็น”

“บ้า...พี่เพียงรักของผมนะหรือครับ” เกือกูลตาเหลือก คิดว่าตัวเองคงหูผาดไปที่ได้ยินว่าเพียงรักหวนกลับมาในชีวิตของพี่ชายเขาอีกครั้ง หลัง

จากหายหน้าไปหลายปี

“เออ เพียงรัก” ธนาพยักหน้าให้น้องชายเพื่อนก่อนถอนหายใจ เมื่อเหลือบไปเห็นร่างสูงของแดนเหนือที่ยังนอนหงายแบบเดียวกับเมื่อห้าปีก่อนไม่มีผิด “ตกลงว่าพามันกลับบ้านได้ใช่ไหม”

“มาขนาดนี้แล้ว ไม่ได้ก็ต้องได้แหละพี่” น้องชายที่ต้องรับหน้าที่แบกพี่ชายกลับบ้านตั้งแต่วันที่ธนาถูกมารดาของเขาสั่งห้ามเหยียบบ้านนั้นพ่นลมหายใจออกมาอย่างปลงตก ก่อนจะบ่นลอยๆ ระหว่างเดินไปยกแขนแดนเหนือขึ้นมาคล้องคอ “ดีนะที่พຽงนี้ผมมีเรียนบ้าย”

“เออ โชคดีที่เป็นวันนี้...” ธนาเองก็ไม่ต้องเข้าบริษัทเพราะมีนัดคุยงานนอกสถานที่ในวันพຽงนี้เช่นกัน ก่อนจะรีบไปช่วยเก็บก๊อกลูกหิวปีกคนเมาไปที่รถ และดีที่ก๊อกลูกฉลาดกว่าพี่ชายด้วยการไม่เอารถตัวเองมา เมื่อยึดแดนเหนือใส่รถเรียบร้อยแล้ว ทายาทคนเล็กแห่งบ้านเกียรติวิริยะก็เดินมายกมือไหว้ลาธนา

“ผมไปก่อนนะพี่”

“ซัปรดดีๆ”

ธนาผงกหัวรับ ก่อนกำซัปรดก๊อกลูกส่งท้ายแล้วจึงแยกไปขึ้นรถตัวเองเหลือก๊อกลูกเพียงคนเดียวที่ต้องเผชิญหน้ากับแดนเหนือในภาคไร้สติที่จะมีอากาศร้อนเป็นพิเศษ

กว่าจะพาพี่ชายกลับมาถึงบ้านของพวกเขา ก็กินเวลาไปพักใหญ่ ทว่าภายในบ้านยังสว่างจ้าบงบอกให้ชายหนุ่มรู้ว่า มีใครบางคนกำลังรอการมาของแดนเหนืออยู่แน่ๆ เพราะตัวเขาย้ายออกไปอยู่คอนโดตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว คงไม่มีใครรอเขาหรอก

“นั่นแกพาพี่ไปล่ามะเลเทเมาที่ไหนมาเกือ!”

เสียงแหลมปริศนาดกแว่วหูนั้นเป็นของสุกดาราที่พุ่งออกจากบ้านทันทีที่เห็นรถของลูกชายคนโตเคลื่อนผ่านประตูรั้วมา

“ใจเย็นก่อน嘛...ผมไปถึงเสียก็เป็นอย่างนี้แล้วเถอะ ลากกลับมาได้ก็

ดีเท่าไรแล้ว” เกื้อกุลตอบด้วยน้ำเสียงซังกะตาย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาโดนมารดาบ่น หลังพาลูกรักของท่านกลับบ้านมาในสภาพเมามายเช่นนี้

“แล้วทำไมพี่เขาเป็นแบบนี้”

สุกตาราเงยหน้าขึ้นมองลูกชายคนเล็กตาแข็ง เสียงที่ถามก็ขุ่นเคี้ยว ทว่าเกื้อกุลเพียงเลิกคิ้วมองหน้าผู้เป็นมารดา คล้ายจะถามท่านว่า ‘แล้วผมจะรู้หรือ’ เมื่อสุกตาราเห็นว่าลูกชายคนเล็กไม่มีคำตอบให้เธอ ก็เพียงพ่นลมหายใจแรงแล้วเร่งเกื้อกุลอีกๆ

“ไปๆ พาพี่เขาเข้าบ้าน เดี่ยวยุ่งจะหามเสี้ยก่อน”

“ครับผม” ถ้าไม่คิดว่าต้องหิวร่างพี่ชายที่สูงใหญ่ราวกับยักษ์ปักหลักแล้ว เกื้อกุลคงยกมือทำท่าตะเบะรับคำสั่งมารดาเหมือนทุกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ เพราะเขาต้องกึ่งลากกึ่งจูงร่างไร้สติของพี่ชายเข้าไปในบ้าน แน่แน่นอนว่าเมื่อก้าวเข้ามาในบ้าน พวกเขาทั้งคู่ถูกหักด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบชวนสั่นหลังทันที

“ไปเมาที่ไหนมาอีกล่ะ”

“ป้า...”

เกื้อกุลเงยหน้ามองร่างท้วมของบิดาที่ยืนมองจากชั้นสองของบ้านแล้วยิ้มแหยๆ ขณะที่สุกตารานั่งหน้าซัดด้วยไม่คิดว่าสามีของเธอจะตื่นมากลางดึกเช่นนี้

“ร้านเดิมแน่นแหละครับ เพื่อนเฮียโทร. บอกให้ผมไปรับ”

“เหลวไหล...ไม่ได้ตั้งใจสักอย่าง” สายตาคมกริบของผดุงธรรมเลื่อนไปที่บุตรชายคนโต ก่อนจะตัวตึงไปยังใบหน้าของสุกตาราที่ซัดเผือดอย่างคนที่รู้ชะตากรรมตัวเอง “เสียงมันเป็นเทวดาก็เลยเหลวไหลแบบนี้”

“ไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อยนี่คะ...” สุกตาราแย้งสามีเสียงอ่อย ไม่เชื่อว่าความรักของเธอจะทำให้แดนเหนือกกลายเป็นเด็กเหลวไหล เอาแต่เมาหัวราน้ำ “เป็นเพราะเด็กคนนั้นต่างหากเล่า”

“ยังจะไปโทษคนอื่นเขาอีก!”

เสียงทวาดนั้นทำให้ทั้งคนที่เมาและไม่เมาต่างสะดุ้งเฮือก เกื้อกูลพลอปปล่อยพี่ชายออกจากมือจนมารดาอุทานออกมาด้วยความตกใจ แต่เพราะสายตาคมกริบที่ฉายชัดถึงอารมณ์คุกรุ่นของผดุงธรรม ทำให้เกื้อกูลแข็งเป็นหุ่น ไม่กล้าขยับตัวไปช่วยพี่ชาย จึงมีเพียงแดนเหนือคนเดียวที่กล้าทำทวยความโกรธของบิดา โดยพยายามพาตัวเองขึ้นบันไดด้วยการคลานสี่ขา

“ป้า...”

กรามแกร่งของผดุงธรรมขบจนเป็นสันหนูน เมื่อเจ้าตัวเห็นสภาพบุตรชายคนโตที่เขาเคยคิดจะฝากความหวังให้สานต่องานของที่บ้าน ทว่าตั้งแต่เรียนจบมาจนตอนนี้ แดนเหนือก็ยังทำตัวเหลวไหล ทำอะไรไม่เป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง แล้วแบบนี้เขาจะวางใจให้ดูแลงานต่อได้อย่างไร!

“มันก็เป็นไม้หลักปักเลนแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร ยังจะเที่ยวไปโทษคนอื่นอีก...เพราะคุณคอยแต่โอ้มันแบบนี้ไง โอ้เหนือมันถึงไม่รู้จักโต”

“คุณจะโทษฉันคนเดียวก็ไม่ถูกนะคะ” สุกดาราเบือที่จะต้องเป็นคนผิดเรื่องนี้ หากเธอผิดเขาเองก็ผิดเหมือนกันนั่นแหละ เพราะแดนเหนือก็เป็นลูกของเขาเหมือนกัน

“ป้า...” เสียงอ้อแอ้ของแดนเหนือแทรกขึ้นท่ามกลางบรรยากาศสุคะระหว่างผดุงธรรมกับสุกดารา ร่างสูงคว่ำราบันไดเพื่อทรงตัวแล้วพูดต่ออย่างคนที่มีสติสัมปชัญญะไม่เต็มร้อย “ป้า...ทำไมยังไม่นอน”

ผดุงธรรมได้ยินคำถาม ทว่ากลับนิ่ง มองบุตรชายคนโตของตัวเองด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ก่อนจะกระแทกลมหายใจอย่างหงุดหงิด แล้วหมุนตัวเดินกลับไปยังทิศทางที่เป็นห้องนอนของตัวเอง แต่กระนั้นก็ไม่ยากกำชับคนที่อยู่ข้างล่างด้วยเสียงเข้มจัดที่บอกถึงความเข้มงวดของเขา

“ให้มันขึ้นมาเอง ห้ามใครช่วย...ไม่อย่างนั้นจะโดนตี”

และแน่นอนว่าเกื้อกูลเชื่อฟังคำสั่งนั้นของบิดาอย่างว่างาย ไม่สนใจว่าสุกดาราคะพยายามคว้าแขนเขาเอาไว้ ชายหนุ่มพุ่งตัวไปที่บันไดด้วยความ

รวดเร็ว หยุดกระซิบบอกพี่ชายที่ยังไม่สร้างเมฆอย่างขอลูแกโทษ

“ตัวใครตัวมันนะเฮีย...”

“อืม...” แดนเหนือหันมองร่างสูงของเกือกูลซึ่งวิ่งขึ้นไปยังชั้นสองด้วยความเร็วจี๋ ก่อนจะขมวดคิ้วแน่นคล้ายพยายามทบทวนความจำว่าทำไมเกือกูลถึงกลับมาค้ำที่บ้าน “เกือ...ไ้เกือ...”

เข้านี้เป็นเช้าวันสุดท้ายของลัปดาห์ที่ดิวันและรัจฉรต้องไปโรงเรียน ก่อนจะได้หยุดสองวัน เด็กๆ จึงสดใสและตื่นตื่นเป็นพิเศษ แม้ว่าจะต้องตื่นแต่เช้าก็ตามที โดนเฉพาะดิวันนั้นสดใสกว่าทุกวันขนาดที่เป็นฝ่ายชวนเพียงรักคุยมากกว่าน้องสาวเลยทีเดียวน

“คุณแม่จะมารับพวกเราเหมือนเดิมใช่ไหมครับ”

“ต้องมาสิจ๊ะ รับรองว่าวันนี้แม่ไม่สายจ๊ะ” เพียงรักไม่เคยให้ใครไปรับลูกๆ ของเธอเลยตั้งแต่พวกเขาถึงวัยต้องเข้าโรงเรียน เพราะเธอเองก็ติดลูกไม่แพ้กับที่พวกเขาติดเธอ

“ฉัตรอยากเจอคุณแม่เร็วๆ” รัจฉรส่งเสียงอ่อนเพียงรักบ้าง เพราะรู้สึกว่าเขาจะน้อยหน้าพี่ชายไม่ได้

แน่นอนว่าคุณแม่คนสวยอย่างเพียงรักนั้นยิ้มหวาน มองลูกๆ ของเธอด้วยสายตาที่มีแต่ความรักและเอ็นดู แต่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไปเพราะเธอต้องมองหาที่จอดรถในโรงเรียนของลูกๆ แข่งกับผู้ปกครองคนอื่นๆ ที่ต้องมาส่งลูกเหมือนกับเธอ ไม่นานเพียงรักก็หาที่จอดรถได้

เมื่อเอี้ยวหน้ากลับไปมองด้านหลังก็พบว่าทั้งดิวันและรัจฉรปลดเข็มขัดนิรภัยที่ยึดร่างของพวกเขากับคาร์ซีตเอาไว้รอท่าอย่างรู้หน้าที่ ดังนั้นหน้าที่ที่เหลือของเพียงรักก็คือก้าวลงไปเปิดประตูให้เด็กๆ แล้วจูงมือสองแฝดเข้าชั้นเรียน รัจฉรก็ยังคงกระโดดโหยงเหยงขณะที่จับมือของเธอแน่น ผิดกับดิวันที่เดินตามแรงจูงของเพียงรักอย่างสงบ และไม่หันไปตำหนิน้องสาวฝาแฝดที่วันนี้ก็เป็นพิเศษ

“เออละ...” เพียงรักทรุดตัวลงนั่งบนสันเท้าของตัวเอง ก่อนจะจับเจ้าสองเสบให้หันหน้ากลับมาหาเธอ เพื่อบอกลาเหมือนอย่างที่ทำทุกวัน “เป็นเด็กดีนะจ๊ะ เดี่ยววันนี้แม่จะรีบมารับ”

“คะคุณแม่” รัชนีตรฟูงเข้ามาทอดมารดาและหอมแก้มนวลทั้งซ้ายขวา ก่อนที่จะผละออกไปเพื่อหลีกทางให้ตวันที่ยืนรอคิวอยู่ เด็กชายก็ขยับเข้ามาทอดลาเพียงรักและหอมแก้มแม่แบบเดียวกับที่น้องสาวเพิ่งทำไป

“เป็นเด็กดีนะครับวิน เป็นเด็กดีนะคะรัชนีตร” เพียงรักลูบศีรษะลูกชายของเธอ ก่อนจะดึงแขนรัชนีตรเข้ามาใกล้ ตามด้วยการหอมแก้มเด็กทั้งคู่สลับกันหลายฟอดจนฝ่าแฝดต่างหัวเราะคิกคักเพราะจุกจี้

“คะ”

“ครับ”

“แล้วคุณแม่จะรีบมารับ สัญญา”

เพียงรักบอกทั้งท้ายแล้วยื่นหน้าไปจู้บปากสองแฝดเร็วๆ อีกครั้ง ก่อนจะตัดใจปล่อยมือจากลูกของเธอ โบกมือให้เด็กทั้งสองจนจรูประจำชั้นรับตวันและรัชนีตรเข้าห้องเรียน คุณแม่คนสวยจึงยอมหมุนตัวเตรียมขึ้นรถไปทำงาน หวังก้าวไปได้ไม่กี่ก้าวเพียงรักก็ต้องชะงักฝีเท้าของตัวเอง เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่หน้าจะมากกว่าเธอไม่เท่าไรยืนละล้าละลังโดยที่สีหน้ามีแวล้งเลแปลกๆ แต่ก็ยังมองหน้าเธอไม่เลิก จนเพียงรักอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม

“ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือเปล่าคะ”

คำถามของเพียงรักทำให้หน้าฤดีสะดุ้งด้วยความคาดไม่ถึง ก่อนจะยิ้มแห้งๆ ก้าวเข้าไปหยุดตรงหน้าเพียงรักอย่างไม่มีทางเลือกมากนัก

“ใช่...เพียงรักหรือเปล่าจ๊ะ”

“คะ” ถึงจะสงสัยเล็กน้อยว่าผู้หญิงคนนั้นรู้ชื่อเธออย่างไร แต่เพียงรักก็ผงกหัวรับด้วยเห็นว่าท่าทีของคนตรงหน้าไม่ได้มีอันตรายหรือสื่อแว่วว่าจะคุกคามเธอแต่อย่างใด ไม่แน่ว่าอาจจะแม่ของเพื่อนตวันและรัชนีตร

ก็ได้

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรคะ”

อีกฝ่ายยิ้มกว้างทั้งใบหน้า ไม่มีแววโกรธเคืองเพียงรักที่จำเธอไม่ได้
 ลักนิต ก็นะ...พวกเขาเจอกันเพียงครั้งเดียวเท่านั้นเอง ตอนที่เพียงรักตาม
 แदनเหนือมาหาหนาทที่บ้านของเธอเพื่อเอาหนังสือเรียน

“พี่ฤดีไง พี่ฤดี...พี่สาวของธนา”

“คะ?”

“ธนา...เพื่อนแดนเหนือไง”

สิ่งแรกที่แดนเหนือสัมผัสได้หลังจากรู้สึกตัวทั้งที่ยังไม่ได้ลืมตาก็คือ
 ความรู้สึกปวดหัวแทบบ้า ก่อนจะตามมาด้วยความรำคาญเพราะแรงสั่นใน
 กระเป๋าแกงกึ่ง ทำให้ชายหนุ่มต้องล้วงมือเข้าไปควานหาเจ้าตัวการ์ที่ปลุกเขา
 จากกระเป๋าแกงกึ่งทันที มือถือของแดนเหนือที่มีแบตเตอรี่ไม่ถึงห้า
 เปอร์เซ็นต์สั่นครืดๆ เพราะสายเรียกเข้า และทันทีที่เจ้าของมือถือรับสายก็
 ถามถึงสภที่ใส่คนที่อยู่ปลายสายอย่างเอาเรื่องด้วยเสียงหัวที่มีแต่อารมณ์
 หงุดหงิดทันที

“มีอะไร”

“คุณเหนือคะ วันนี้เข้าบริษัทหรือเปล่าคะ” เสียงนั้นเป็นเสียงเลขาฯ
 ของเขาเอง น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความกังวล เพราะนี่ก็จวนบ่ายและ
 ใกล้เวลานัดหมายที่แดนเหนือจะต้องร่วมประชุมแล้ว ทว่าเธอยังไม่เห็น
 วิววิวของผู้เป็นนายเลย “คุณเหนือมีประชุมนะคะวันนี้”

“ไม่ไป” แदनเหนือกระแทกเสียงตอบแล้วตัดสาย ตามด้วยการโยน
 มือถือของตัวเองลงบนเตียง จำไม่ได้และไม่สนใจว่านัดที่วานั้นสำคัญแค่ไหน
 ไหน เพราะตอนนี้เขาไปที่ไหนด้วยสภาพยับเยินเช่นนี้ไม่ได้อยู่แล้ว

แดนเหนือรู้ตัวดีว่าทั้งสภาพร่างกายและสภาพหัวใจพังยับเยินไม่
 เหลือชิ้นดีเลยสักอย่าง...

ทั้งๆ ที่เขาคิดว่าเขาเริ่มประกอบชิ้นส่วนของหัวใจที่เคยแหลกสลาย ให้กลับมาเป็นรูปเป็นร่างได้แล้วแท้ๆ แต่สุดท้ายแดนเหนือก็ได้รู้ว่าเขาไม่เคยทำได้เลย หัวใจของเขายังแตกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนวันแรกที่เพียงรักก้าวออกไปจากชีวิตเขาอยู่เหมือนเดิม เหมือนเดิมทุกอย่าง... ใจความรู้สึกทั้งรักทั้งแค้นไม่เคยจางไปเลย แม้เวลาจะผ่านไปขนาดนี้แล้ว

ทว่าเมื่อคิดถึงภาพของเด็กชายและเด็กหญิงในอ้อมกอดของเพียงรัก ทำให้แดนเหนือผงกหัวขึ้นจากหมอนที่เปียกชื้นเพราะหยาดน้ำตาตัวเองได้ และเพราะเหตุผลที่อธิบายไม่ได้มันทำให้เขามีกำลังใจมากพอที่จะพาร่างของตัวเองเข้าห้องน้ำ อาบน้ำแต่งตัวด้วยความหวังที่จะไปพบหน้าเด็กน้อยทั้งสอง...เด็กที่เขาไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อ

ร่างสูงของแดนเหนือก้าวลงมายังชั้นล่างของบ้าน ก็พบว่าสมาชิกของครอบครัวทุกคนต่างอยู่กันพร้อมหน้าบนโต๊ะรับประทานอาหารแล้ว แต่ละคนมีปฏิกิริยาต่างกันไป แมื่อยิ้มกว้างเหมือนดีใจเหลือเกินที่เขาฟื้นขึ้นมาได้ ส่วนพ่อนั้นมีสีหน้าซึ่งกะตายเหมือนทุกครั้งที่ทำานเห็นหน้าเขา ขณะที่เกื้อกู่...น้องชายก้มหน้าก้มตาสนใจเกมในมือถือและไม่รับรู้ถึงการมาของเขาด้วยซ้ำ

“ฟื้นแล้วหรือไอ้เหนือ”

เป็นผดุงธรรมที่เอ่ยทักแดนเหนือด้วยน้ำเสียงจิกกัด ขณะที่ภรรยาของเขาพุ่งไปจับแขนแดนเหนือ ประคบประหงมชายหนุ่มราวกับเขาเป็นเด็กที่ยังต้องการความช่วยเหลือจากมารดา น้ำเสียงที่ใช้ก็อ่อนโยนผิดกับสามีของหล่อนลิบลับ

“เหนือ...ตื่นแล้วหรือลูก” สุกดาราถามลูกชายคนโปรดของเธอ ลูบใบหน้าคมด้วยความรักใคร่ครุ่หนึ่ง ก่อนที่แดนเหนือจะชินตัวทวนลิ้นผัดนั้นแล้วเดินไปทรุดนั่งข้างเกื้อกู่ที่อยู่ในชุดนักศึกษาพร้อมไปเรียน

“อ้าว เฮีย...ฟื้นแล้วหรือ” คนที่วิ่งวนอยู่กับเกมในมือถือนั้นเหลือบตามองความเคลื่อนไหวข้างกาย ดิงหูฟังออกข้างหนึ่งแล้วจึงเอ่ยทักพี่ชายอย่าง

ขอไปที่ “ฉันไปส่งผมที่มหาลัยหน่อยสิ...ทางเดียวกัน”

“ฉันไม่เข้าออฟฟิศ วันนี้มีธุระ” แदनเห็นอดัดบพ ก่อนแม่บ้านจะยกอาหารซึ่งน่าจะเป็นอาหารเที่ยงมาวางตรงหน้า

“อ้าว...” เกือกูลโอดครวญด้วยความเสียดายก่อนจะลอบมองหน้าบิดา เมื่อสัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างของคนที่นั่งหัวโต๊ะ

“แล้วแจะไปไหน” ผดุงธรรมถามบุตรชายคนโตด้วยน้ำเสียงห้วนจัด คิดแล้วไม่มีผิดว่าแदनเห็นอดัดบพจะต้องโอดงาน “เลขาฯ ฉันบอกว่่าวันนี้มีประชุมบอร์ด อันที่จริงตอนนี้แจะควรจะอยู่ที่บริษัทได้แล้ว ไม่ใช่มานั่งเมาค้างให้ฉันด่าเล่นอย่างนี้”

“ด่าไปเหอะป้า ผมไม่เจ็บแล้ว”

แदनเห็นอดัดบพไม่ได้ประชด เขาไม่รู้สิกรู้สอะไรแล้วจริงๆ หลังจากรับรู้สิ่งทีเพียงรักทำกับเขาและรู้ว่าเธอจกฉวยเวลาของเขาทีกับลูกไปถึงห้าปี เวลาทีเขาควรจะได้อยู่ข้างๆ เด็กสองคนนั้น...เวลาทีเขาควรจะได้รับรู้ว่่าตัวเองมีลูก

มุ่มปากหนาของแदनเห็นอดัดบพยืม...เย้ยหยันโชคชะตาตัวเอง พลันอาการอยากอาหารก็หายไปคือๆ

หากแदनเห็นอดัดบพยังเป็นเด็กผดุงธรรมคงหวดอีกฝ่ายไปแล้ว แต่ทีลูกเขาโตแล้ว...โตพอทีจะขึ้นมช่วยดูแลธุรกิจของที่บ้านได้ ผดุงธรรมจึงได้แต่เช่นเขี้ยวอย่างคาดโทษ “แกอยากวนประสาทฉันได้ไหมไอ้เห็นอดัดบพ รีบกินข้าวแล้วก็รีบไปทำงาน...แจะส่งน้องทีมหาลัยก่อนด้วย”

“ผมไม่ว่างป้า” แदनเห็นอดัดบพยืนยันค้ำพูดเดิม ก่อนจะก้มมองมือของมารดาทีวางบนต้นแขนแกร่งของตัวเอง เพื่อปรามให้เขาเงียบและทำตามคำสั่งของพ่อ ดวงตาคมกริบของชายหนุ่มจึงเลื่อนขึ้นมองใบหน้าอ่อนโยนของสุกดารา แล้วพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง เด็ดขาดแต่กวนประสาทเหลือทน “ผม-ไม่-ว่าง”

“ไอ้เห็นอดัดบพ!”

“แล้วเฮียจะไปไหน” เกื้อกุลเอ่ยแทรกขึ้นมา หวังว่าจะช่วยพี่ชายจากการโดนพ่อเล่นงานได้ ซึ่งก็ช่วยได้จริง เพราะทันทีที่เขาอิงคำถามออกไปทั้งแดนเหนือและผดุงธรรมพร้อมใจกันตัวดีสายตามองหน้าเขาเป็นตาเดียว ชายหนุ่มจึงต้องรีบยิ้มแห้งพร้อมหัวเราะแหะเพื่อเอาตัวรอด “ก็ผมอยากรู้นี่...เพื่อไปทางเดียวกัน”

“รถที่บ้านมีตั้งหลายคัน แกก็ขับไปสักคันสิ” แดนเหนือบอกวิธีแก้ปัญหาก็ให้น้องชาย แน่นอนว่าเกื้อกุลฟังแล้วก็ได้แต่ทำหน้าเหมื่อย ก่อนอ้างเหตุผลว่าทำไมแดนเหนือจึงควรไปส่งเขาที่มหาวิทยาลัย

“เพราะผมไปรับเฮียมาเมื่อคืนนี้เลยต้องทิ้งรถไว้ที่คอนโด ถ้าเอารถที่บ้านไปก็ต้องเอามาคืนอีก เสียเวลา”

“นั่นก็เรียกแกรีบเอา”

“โอ้...เฮีย...” เกื้อกุลโอดครวญพอเป็นพิธี แม้อ่อนขำจะมั่นใจแล้วว่าเขาคงเปลี่ยนใจที่ชายไม่ได้ก็ตาม แต่ในฐานะที่เขาเป็นคนเสียสละเมื่อคืนก็ขอเรียกคะเนนสงสารบ้าง “รู้งี้ปล่อยให้อนนอนอยู่ที่ร้านเหล้าก็ดี”

“แล้วตกลงว่าแกจะรีบไปไหนเหนือ” ผดุงธรรมเองก็อยากรู้คำตอบว่าอะไรที่เป็นเหตุผลให้แดนเหนือตั้งร่างตัวเองขึ้นมาจากเตียงก่อนเที่ยงได้เหมือนกัน “มันด่วนจนต้องทิ้งงานทิ้งการไปเลยหรือยังงั้น”

“ใช่...เหนือจะรีบไปไหนหรือลูก” สุกดาราเองก็เชื่อว่าจะไม่สงสัย

“ดูระของผม”

เห็นชัดว่าแดนเหนือไม่สะดวกใจที่จะเล่าเรื่องของเพียงรักให้คนในครอบครัวของเขาฟัง แต่จะเพราะเหตุผลอะไรนั้น...แดนเหนือไม่สามารถบอกตัวเองได้ จะว่ากลัวพวกเขาทำให้เพียงรักเตลิดไปอีกหรือก็ใช่ หรือเพราะไม่ไว้ใจก็ถูกอีก แต่แบบนั้นคงต้องบอกว่าเพราะทั้งสองเหตุผลที่ว่ามานั้นแหละ แดนเหนือจึงเลือกที่จะปิดปากเงียบ

รอนาส่งชื่อโรงเรียนของลูกเขามาให้ก่อนเถอะ...รับรองว่าเพียงรักจะต้องเสียใจที่กำกับเขาแบบนี้

“สำคัญมากหรือ...สำคัญกว่าผมที่เป็นน้องรักของเฮียอีกหรือ”
 เกือกูลชักด้วยใบหน้าที่ทะเล้นที่ทำให้คนแมค้ำหงุดหงิดขึ้นมาติดหมัด
 “เออ สำคัญกว่า”

“โห รุระอะไรวะ” เกือกูลเหล่มองหน้าพี่ชายด้วยดวงตาวิบวับ รวากับ
 ว่าตัวเองรู้เรื่องอะไรดีๆ แต่เลือกที่จะไม่พูดออกมา แदनเหนือเองก็มองออก
 ทันที เพราะแวตาทองของผู้เป็นพี่เข้มนขึ้นคล้ายกำลังเตือนน้องชายอยู่ก่ลายๆ
 เกือกูลเลยต้องซิงทำหน้าปุ่เลียนๆ แล้วเป็นฝ่ายหลบตาแदनเหนือก่อนพร้อม
 เอ่ย “ถ้าเฮียว่าสำคัญก็สำคัญ...เดี๋ยวมเรียกแกร็บไปมหาลัยเอาเองก็ได้”

“ก็เท่านั้น...” แदनเหนือกระแทกลมหายใจ โลงที่ในที่สุดเขาก็หาข้อ
 สรุปรื่องที่จะไปส่งหรือไม่ไปส่งเกือกูลได้สักที ชายหนุ่มมองหน้าพ่อและแม่
 ของตัวเองอยู่เสี้ยววินาทีก่อนซิงเอ่ยขอตัว “งั้นผมไปก่อนนะครับ”

ทว่าก่อนแदनเหนือจะก้าวออกจากโต๊ะรับประทานอาหาร จู่ๆ น้ำเสียง
 สดใสของเกือกูลก็ติงเขาเอาไว้เสียงก่อน และทำให้แदनเหนือเกือบปลั่งมือ
 เหวียงหมัดใส่หน้าน้องชาย เมื่ออีกฝ่ายพูดคำพูดที่ไม่ควรพูดออกมา

“ถ้าจะไปหาพี่เพียงก็เตรียมใจไว้หน่อยนะครับ ตอนนั้พี่เพียงเขาไม่
 เหมือนแต่ก่อนแล้ว”

“ไอ้เกือกู!”

แदनเหนือคิดว่าตัวเองเตรียมใจมาดีแล้ว...และก็นั้นใจเช่นนั้นมา
 ตลอดทาง ขนาดตอนพบนฤดี พี่สาวของธนาแล้ว แदनเหนือก็ยังไม่มีความ
 คิดว่าตัวเองจะมีอาการปอดแหกกำเริบกะทันหัน กระทั่งนฤดีหมุนตัวมาหา
 แล้วกำซบเสียงเข้มราวกับว่าเขาเป็นน้องชายของเธอ ไม่ใช่ธนาที่ยืนเยื้องออก
 ไปนั้นแหละ ลมหายใจของแदनเหนือจึงติดขัด

“เมื่อเข้าพี่คุยกับน้องเพียงเขาแล้ว...พี่ไม่เห็นว่าเขาจะโกรธหรือมี
 ทำทางลำบากใจ” นฤดีเหลือบตามองหน้าคมคายของแदनเหนือที่ครั้งหนึ่ง
 เธอเคยหน้ามีตขึ้นชมว่าหล่ออย่างโน้นอย่างนี้ กระทั่งได้มาสนิทสนมแล้ว

รู้จักนิสัยจริงๆ ของชายหนุ่ม ความชื่นชมในคราแรกก็เริ่มถดถอยไปจนเหลือเพียงอารมณ์เบือซี้หน้าเท่านั้น

“บัตรนี้เขานเอาไว้ ต้องมีบัตรเขาถึงจะให้เข้าโรงเรียนได้”

แดนเหนือรับบัตรที่ว่านั้นมาด้วยสีหน้าหงายๆ แต่ก็ยอมคล่องมันเข้าที่คอตัวเองโดยไม่ปริปากบ่น ผิดกับธนาที่ขมวดคิ้วแล้วขมวดคิ้วอีกเมื่อเห็นโรงเรียนนานาชาติของหลานชายตัวเองเป็นครั้งแรก

“ไม่คิดว่าระบบรักษาความปลอดภัยจะเข้มงวดขนาดนี้...ตกลงนี่โรงเรียนอนุบาลหรือทำเนียบขาว

“เพียงเขาว่าอะไรบ้างครับพี่ถุติ” แดนเหนือเอ่ยถามผู้ที่เปรียบเสมือนนางฟ้ามาโปรดเขาในวันนี้ด้วยน้ำเสียงนอบน้อมผิดกับทุกครั้ง ทำให้สีหน้าของนฤดีดีขึ้นกว่าก่อนหน้าเล็กน้อยขณะตอบคำถาม

“ไม่ได้คุยอะไรกันมากหรอก...เขาจำพี่ไม่ได้ พี่ก็แนะนำตัว บอกว่าเป็นพี่สาวของธนา...เท่านั้นเพียงเขาก็ยิ้ม” นฤดีเว้นวรรค คิดว่าหากเธอเป็นเพียงรักแล้วเจอสถานการณ์แบบเดียวกัน เธอคงตกใจจนทำอะไรไม่ถูก “แล้วก็ยกมือไหว้ ถามพี่ว่าลูกพี่เรียนที่นั่นด้วยหรือ แต่ก็ต้องแยกย้ายกัน เพราะเขาต้องรีบไปทำงานต่อ”

“อ้อ อย่างนั้นหรือครับ” แดนเหนือพยักหน้า หากเป็นอย่างที่นฤดีกล่าวมาจริงก็แสดงว่า เพียงรักแทบไม่ได้แสดงความรู้สึกอะไรออกมาเลยนะสิ เขารู้ดีว่ารอยยิ้มอ่อนหวานและเสียงหัวเราะของเพียงรักนั้นไม่ได้หมายความว่าอีกฝ่ายจะยินดีเสมอไป

หลายต่อหลายครั้งที่รอยยิ้มอ่อนโยนของเพียงรักเป็นสัญญาณอันตราย...ที่หลอกให้คนโง่อย่างเขาตายใจแล้วมองข้ามความผิดของตัวเองก่อนจะทิ้งเขาไปเพราะความผิดที่แดนเหนือไม่เคยแม้แต่จะมองเห็น

“เอาตรงๆ นะเหนือ เรารู้ใหม่่ว่าเพียงไปทำอะไรมา” นฤดีเหล่มองหน้าแดนเหนือก่อนจะเบนสายตาไปมองหน้าน้องชายของตนที่ยืนหน้าหลออยู่ แล้วถอนหายใจแรง “ก็เพียงนะ...อู๊พู้ขึ้นเป็นกองเชียวนะ ไม่รู้กันหรือไง”

“ใครจะไปรู้พี่ ผมเพิ่งรู้ว่าเพียงกลับมาเมื่อวานนี่ตอนที่พี่ส่งรูปมาให้ดูนั้นแหละ” ธนาตอบแล้วถอนหายใจบ้าง พี่สาวเขาก็เหลือเกิน ไปรู้มาจากไหนว่าเพียงรักจ๋ารวยขึ้นกว่าเมื่อก่อน ขนาดเขาที่เป็นเพื่อนห่างๆ ยังไม่เคยได้ยินข่าวคราวของเพียงรักเลยกระทั่งเมื่อวานนี้

“แก...ค่าเทอมที่นี่ไม่ใช่ถูกๆ นะ” นฤดีแยกเขี้ยว หากครอบครัวของสามีเธอไม่มีฐานะ ลูกของเธอหรือจะเข้าเรียนที่นี่ได้ “แกรู้ไหมว่าฉันไปเบิกเงินจากกงสีบ้านคุณไปปีหนึ่งๆ เท่าไหร่”

“อย่ามาอวดรวยตอนนี้ได้ไหม” ธนาถลอกตาใส่พี่สาวที่พูดเรื่องไม่เป็นเรื่องเอาตอนนี้ นฤดีไม่เห็นหรือไงว่าเพื่อนเขาหน้าหงอยเหมือนสุนัขที่โดนเจ้าของปล่อยทิ้งไว้ที่วัดเข้าไปทุกทีแล้ว เหลือแค่วิ่งตามรถแล้วเห่าบอ๊อกๆ เท่านั้น แดนเหนือก็จะกลายเป็นสุนัขเต็มตัว “นำไปสิ...ไหนอะห้องหลานผม”

“ลูกฉันอยู่คนละชั้นกับสองแฝด” นฤดีแยกเขี้ยวใส่น้องชาย ก่อนจะกระแทกลมหายใจพอเป็นพิธีแล้วเดินนำสองหนุ่มเข้าไปในโรงเรียนนานาชาติชื่อดัง

ด่านแรกที่ต้องเจอก็คือบุคลากรที่ทำงานอยู่ภายในโรงเรียน ซึ่งเมียมองมายังธนาและแดนเหนือด้วยสายตาไม่ไว้ใจเท่าไร โดยเฉพาะรายหลังที่หน้าตาคล้ายผู้ร้ายในละครหลังข่าวเหลือเกิน ทั้งหมวดเคราและสีหน้าบอกบุญไม่รับ แดนเหนือจึงเหมือนโจรเข้าไปทุกที ร้อนถึงนฤดีที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการพาสองหนุ่มเข้ามาในโรงเรียนต้องรีบร้อน แนะนำธนาและแดนเหนือเสียงดังเพื่อแก้ความเข้าใจผิด

“นี่น้องชายค่ะ...วันนี้อยากมารับหลาน”

“อ้อ...”

ทุกคนต่างพยักหน้าเข้าใจพอเป็นพิธีก่อนจะกลับไปสนใจานในมือของตัวเองต่อ ทว่าเหตุการณ์นั้นไม่อยู่ในความสนใจของแดนเหนือเลย เพราะสายตาของเขาเอาแต่มองหาร่างบอบบางของคนใจร้ายที่หายหน้าไปจากชีวิตเขาหลายปีเหลือเกิน มันนานจนแดนเหนือเคยคิดว่าเขาคงไม่มี

โอกาสจะได้พบเพียงรักอีกครั้งแล้ว...มันนานจนเขาเคยยอมแพ้ไปแล้ว...

ถ้ามันเหมือนในละครที่เขาเคยดู...ตอนนี้นางเอกคงพยายามสุดความสามารถเพื่อซ่อนลูกจากตัวร้ายอย่างเขา แต่...ไม่มีอะไรที่เห็นเป็นอย่างนั้นเลย

ลมหายใจของแดนเหนือสะดุดลง เมื่อในที่สุดเขาก็หาเพียงรักพบท่ามกลางหมู่ผู้ปกครองและเด็กน้อยที่กระโดดโลดเต้นเพราะดีใจที่สุดในที่สุดก็ได้เลิกเรียน

สายตาของแดนเหนือตรึงแน่นที่แผ่นหลังบอบบางของผู้หญิงซึ่งกำลังกอดเด็กน้อยทั้งสองไว้ให้อ้อมแขน ขณะที่หิ้งคู้ก็ยิ้มกว้างจนเขาสามารถมองเห็นฟันแทบจะครบทุกซี่ เสียงหัวเราะของเด็กทั้งสองกังวานมาให้แดนเหนือได้ยิน และก่อนที่เขาจะรู้ตัว ท่อนขาของเขาก็พาตัวเองไปหยุดที่เบื้องหลังคุณแม่ลูกสองคนสวยเสียแล้ว

“เพียง...”

เสียงทุ้มของแดนเหนือลัดลอดออกมาได้เท่านั้น ลำคอของเขาก็แห้งผาก เมื่อสบตาเข้ากับดวงตาอันใสซื่อของเด็กน้อยทั้งสอง มือหนากำเป็นหมัดแน่นจนเล็บคมๆ จิกเข้ามาในฝ่ามือ ทว่านั่นไม่สาหัสเท่าความปวดหนึบที่หัวใจ

ลูกของเขา...ลูกๆ ของเขาโตขนาดนี้แล้ว...

“...เหนือ”

เพียงรักสุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ ก่อนจะหันมามองเจ้าของเสียงอันคุ้นหูเมื่อครู่ ไหล่งามของเพียงรักขยับไหวเล็กน้อย เมื่อเจ้าตัวสุดลมหายใจเล็กๆ อีกครั้งระหว่างที่เหยียดตัวยืนเต็มความสูง ทว่ายามต้องเผชิญหน้ากับแดนเหนือที่มีความสูงเกินร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เพียงรักก็เหมือนกลายเป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ เท่านั้น

“ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“กลับมาเมื่อไหร่” แดนเหนือไม่สนใจที่จะตอบคำทักทายของเพียงรัก

เพราะเขารู้ดีว่าหญิงสาวไม่ได้สนใจว่าเขาจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรอยู่แล้ว แต่ดวงตาคมกริบกลับค่อยๆ เคลื่อนจากดวงหน้างามของเพียงรักลงมายังเด็กน้อยทั้งสองที่เธอจูงมืออยู่

“ทำไมถึงทำกับเราแบบนี้...”

“เราไม่รู้ว่าเห็นเธอเรื่องอะไร”

เพียงรักตอบด้วยสีหน้าและน้ำเสียงสงบนิ่ง ทำให้แดนเหนือจำต้องตัวตส่ายตาวินมองหน้าเธออีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนชายหนุ่มจะเป็นฝ่ายสะท้าน เมื่อสบกับนัยน์ตากลมโตะอันแสนเย็นชาของเพียงรัก

“ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าหญิงสาวคงจะไม่เหมือนแต่ก่อน...หว่ากรที่เธอมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึกเช่นนี้ มันก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเจ็บปวด

“แต่ที่ถามว่าเรากลับมาเมื่อไหร่ เรากลับมาได้สักพักแล้วละ...เหนือล่ะเป็นยังไงบ้าง”

“เจ็บเหมือนจะตาย” แดนเหนือตอบอย่างประชดประชันแล้วยิ้มมุมปากอย่างกวนประสาท ทำให้ความตั้งใจที่จะพูดดีกับชายหนุ่มของเพียงรักเริ่มสั่นคลอนนิดๆ “ทำไม ผิดหวังหรือที่เราynthiaใจอยู่”

“เหนือสบายดีก็ดีแล้ว...”

“บอกว่าจะตาย...ไม่ได้บอกว่าสบายดี” เจ้าของเสียงหัวนจัดแก้คำพูดของเพียงรัก ทำให้คนที่พยายามจะแก้ไขสถานการณ์การพบกันครั้งแรกระหว่างพวกเขาให้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีนั้นเป็นฝ่ายย่นคิ้วอย่างไม่พอใจบ้าง “ถ้าเราตายเร็วกว่านี่คงไม่รู้ว่าตัวเองมีลูก...ตั้งสองคน”

“เหนือ...อย่าทำแบบนี้” เพียงรักอ้อนวอนชายหนุ่ม กระชับมือที่กุมมือเล็กๆ ของดวินับรัจตรแน่น แต่ก็ยังพยายามทำใจดีสู้เสียด ด้วยมั่นใจว่ากลางโรงเรียนแบบนี้ แดนเหนือคงไม่กล้าล้าผลิผลามทำอะไรเธอกับลูกแน่ “เหนือเม้าไซ้ใหม่...อย่าทำแบบนี้เลย ลูกกลัว”

และก็เป็นจริงอย่างที่เพียงรักว่า เพราะสองแฝดต่างพร้อมใจหลบ

ดวงตาคมกริบของแดนเหนือด้วยการซุกหน้าไว้ด้านหลังมารดา โดยเฉพาะ
 รัศมีที่ตัวสั้นเป็นลูกนกตกน้ำเพราะรังสีอันตรายที่แดนเหนือแผ่ออกมา

“แล้วจะให้ทำยังไง” แดนเหนือย้อนถาม เขาจะทำอะไรได้อีกอย่างนั้น
 หรือ...เขาควรจะทำอะไรต่อไป ทั้งๆ ที่เขาเจอเธอกับลูก มีพวกเขายืนอยู่
 ต่อหน้าแล้วแท้ๆ แต่ทำไมเขาถึงทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง “จะให้ทำอะไรก็
 พูตมาสิ...บอกเรามาสิเพียงว่าเราทำอะไรผิด”

เพียงรักก้มหน้า สะกดน้ำตาของตัวเองเอาไว้ด้วยการหันไปสนใจลูก
 ทั้งสองของเธอที่กำลังหวาดกลัวแดนเหนือจนเนื้อตัวสั่นเทา ก่อนจะคลี่ยิ้ม
 อ่อนหวานเชิงบอกเด็กๆ ว่าไม่เป็นอะไร พลังจับไหล่เล็กของดวีนและรัศมี
 ให้ออกมาเผชิญหน้ากับร่างสูง ย่อตัวกระซิบข้างหูเด็กๆ พร้อมกับลูบศีรษะ
 พวกเขาไปด้วย

“ดวีนครับ รัศมีคะ...นี่แดนเหนือ เพื่อนคุณแม่เองค่ะ”

แดนเหนือรู้สึกว่าการทอนขาของเขาอ่อนแรง รู้ตัวอีกทีก็เมื่อทรุดกายนั่ง
 คูกเข่า แล้วมองเด็กทั้งสองที่มีสีหน้าไม่ไว้ใจเขาอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะ
 เด็กหญิงรัศมีที่เบียดตัวเข้าไปซุกอกอุ่นของเพียงรัก ไม่แม่แต่จะเหลือบ
 มองหน้าเขาด้วยซ้ำ

“คุณแม่ขา...ฉัตรกลัว”

“ไม่ต้องกลัวค่ะฉัตร นี่เพื่อนคุณแม่เอง” เพียงรักปลอบบุตรสาวที่
 เอาแต่ซุกหน้ากับบอกเธอ ปากก็บอกว่าไม่เอาๆ จนเพียงรักต้องใช้ไม้แข็งนั่น
 ก็คือ น้ำเสียงเย็นเยียบที่ทำให้แดนเหนือสะดุ้งไปพร้อมๆ กับเด็กทั้งสอง

“ฉัตรคะ อย่าเสียมารยาทกับเพื่อนคุณแม่สิลูก”

“สวัสดีครับ” เป็นดวีนที่ยกมือไหว้แดนเหนือก่อนหลังจากประเมน
 ร่างสูงมาพักใหญ่ แล้วเห็นว่าเขาก็ไม่ได้น่ากลัวเหมือนตอนแรก ประกอบ
 กับที่เพียงรักให้คำมั่นว่าเป็นเพื่อน เด็กชายจึงค่อนข้างจะวางใจ

ลำเนียงภาษาไทยๆ แปลงๆ ของบุตรชายทำให้แดนเหนือรู้สึกซา แม้
 จะแทรกด้วยความยินดี...แต่มันก็ทั้งหวานอมขมกลืนผสมปนกันไป

“ดิวินี่ใช้ใหม่...” เสียงของแดนเหนือแปร่งปร่าอย่างยากจะควบคุม แต่ตอนนี้เขาไม่ปล่อยโฮออกมาก็นับว่าดีแล้ว มือแกร่งยื่นออกไปข้างหน้า เป็นเชิงขออนุญาตก่อนชายหนุ่มกระซิบถามเสียงเบา หัวใจเหลือเกินว่าจะโดนปฏิเสธ “มาให้ลุงกอดหน่อยสิลูก”

ดิวินี่หันกลับไปมองหน้ามารดาของตัวเองคล้ายจะถามความเห็น เมื่อเห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของเพียงรัก เด็กชายก็วางใจ ยอมขยับตัวเข้าไปหาอ้อมแขนแกร่งของแดนเหนือไม่มีเก็งงอน

อ้อมกอดแรกระหว่างกันนั้นทำให้แดนเหนือไม่สามารถสะกดน้ำตาตัวเองเอาไว้ได้อีกต่อไป เขาร้องไห้ออกมาอย่างไร้สิ้นความอาย อ้อมกอดที่กระซิบร่างเล็กของลูกชายแน่นราวกับกลัวว่าหากคลายอ้อมแขน เด็กชายจะหลุดลอยไปเหมือนกับลูกโป่งสวรรค์

“ผมเจ็บ” ดิวินี่ทอดหนตต่อไปไม่ไหวกับอ้อมกอดซึ่งแน่นเหมือนปลอกเหล็กนี้รื้อประทุ้งเบาๆ แดนเหนือจึงต้องรีบร้อนคลายอ้อมแขนออก เหลือไว้เพียงการกอดหลวมๆ เท่านั้น

“ลุงขอโทษ เจ็บมากใหม่”

“ไม่เจ็บแล้วครับ” ดิวินี่สายตึระชะเบาๆ ก่อนจะจ้องไปหน้าตุตันของแดนเหนืออย่างรอกอยว่าจะปล่อยเขาให้กลับไปหามารดาเมื่อไหร่ รอยอู้อี้ใจแดนเหนือก็ยังไม่มึ่วว่าจะยอมปล่อย เด็กชายจึงต้องหันไปขอความช่วยเหลือจากมารดา “คุณแม่ครับ...”

“เหนือปล่อยลูกเราเถอะ” เพียงรักขอร้องอดิตคนรัก แม้ในใจเธอนึกหัวันว่าแดนเหนือจะฉวยโอกาสซึบดิวินี่ไปต่อหน้าต่อตาเธอก็ตาม ยิงเขายังนึ่ง...แต่สั่งทำเป็นไม่ได้ยินคำขอร้องของเธอ หัวใจของเพียงรักก็เริ่มเต้นไม่เป็นล่ำ จนต้องเอ่ยขอร้องอีกครั้งด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างทีรู้ว่ อย่งไรแดนเหนือก็ต้องใจอ่อนให้เธอ “เหนือ...เราขอร้องนะ”

“โตขนาดนี้เลยนะ” แดนเหนือยอมปล่อยเด็กชายออกจากอก โชคดีทีดิวินี่ไม่ได้วิ่งกลับไปหาเพียงรัก ไม่อย่งนั้นหัวใจของเขาคงป่นปี้ไม่เหลือ

ขึ้นดียิ่งกว่าเดิม

ดวินยังมองชายหนุ่มด้วยสายตาสงสัย ศีรษะเอนไปด้านซ้ายเล็กน้อย ขณะมองแดนเหนือตรงหน้าอย่างพิจารณาแบบถี่ถ้วน

“เราเป็นพี่ชายใช่ไหม?”

“ครับ” ดวินพยักหน้า สำเนียงภาษาอังกฤษของแดนเหนือทำให้เขาขมวดคิ้วมุ่นก่อนท้วง “คุณลุงพูดไม่เหมือนเรา...”

“ลุงก็อยากมีสำเนียงอังกฤษเหมือนเรานะ แต่เสียดายที่ลุงดันแก่แล้ว จะให้พยายามเลียนสำเนียงตอนนี้ก็คงไม่ทัน” แดนเหนือหัวเราะหึๆ แม้ว่าดวงตาคจะเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำตาก็ตาม สำเนียงบริติชของดวินนั้นชัดแจ้ว บอกถึงสถานที่ที่เด็กชายเติบโตมาได้เป็นอย่างดีจนแดนเหนือไม่ต้องจำเป็นต้องวิงวอนคำตอบจากที่ไหนอีก

“คุณเพียงคะ...” เสียงเรียกด้วยความเกรงอกเกรงใจนั้นเป็นของน้ำฝน เลขาฯ ของเพียงรักที่มองทางเจ้านายอยู่พักใหญ่ แต่เพียงรักก็ไม่มีวี่แววว่าจะมาที่รถสักที เธอจึงร้อนใจจนต้องวิ่งมาตามเพราะตัวเองก็โดนเร่งมาอีกที่เหมือนกัน ทว่าเมื่อเห็นร่างสูงของแดนเหนือ ใบหน้าของเลขาฯ สาวก็ออกอาการเลิกลี้ก มองหน้าเพียงรักสลับกับแดนเหนืออย่างคนที่ทำอะไรไม่ถูก “เอ่อ...คือ...”

“ฉันรู้...กำลังจะรีบไป” เพียงรักผงกหัวส่งสัญญาณให้น้ำฝน ซึ่งฝ่ายนั้นก็เข้าใจโดยทันทีก่อนจะรีบปิดปากเงียบระหว่างยื่นรอเจ้านายของตนต่อไป เป็นจังหวะเดียวกับที่เพียงรักดันไหล่เล็กของรฉัตร กระตุ้นเด็กหญิงให้เข้าไปกอดแดนเหนือ เพื่อที่เธอจะได้ปลีกตัวออกไปเสียที่ “ฉัตรคะ”

“แต่ว่าคุณแม่...” รฉัตรอิดออด เงยหน้าขึ้นมองมารดาด้วยสายตาวิงวอน เธอไม่อยากจะเข้าไปกอดเพื่อนของคุณแม่คนนี้อย่างจริงจัง เขาน่ากลัวเหมือนตัวร้ายในการ์ตูนที่เธอเคยดูไม่มีผิด “ฉัตรไม่อยาก...”

“คุณลุงเป็นเพื่อนของคุณแม่เอง” เพียงรักลูบศีรษะเล็กของบุตรสาวแล้วไล่มาถึงไหล่มนของรฉัตร โดยหวังว่าการกระทำของเธอจะช่วยเพิ่ม

ความกล้าให้เจ้าแสบเล็กได้สักนิดก็ยังดี

ทว่าคำพูดเมื่อครู่ของเพ็ญรักกลับไปกระตุ้นให้ใบหน้าดุตันของแดนเหนือเข้มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ กล้ามเนื้อบนหน้าคมคร้ามกระตุกปัดๆ เพราะไอ้คำว่า ‘เพื่อน’ เมื่อครู่นี้ของเพ็ญรัก

เพื่อนห่าอะไรละ เขาไม่ได้อยากเป็น!

“ถ้าฉัตรไม่รีบ ฉัตรจะเข้าคลาสสายนะคะ” เพ็ญรักยกเรื่องคลาสเรียนบัลเลต์ขึ้นมาเตือนบุตรสาว ฉัตรจึงรีบพุ่งตัวเข้าไปหาแดนเหนือแทบจะทันที

การกระทำนั้นทำให้เด็กหญิงกลายเป็นพายุลูกเล็กๆ ที่โถมเข้าใส่อกแดนเหนือ เล่นเอาชายหนุ่มปรับอารมณ์ไม่ทันกับอ้อมกอดของเด็กหญิง รู้ตัวอีกทีฉัตรก็ผละออกจากอกเขา พร้อมกับย่นหน้าอย่างไม่พอใจเท่าไหนนัก ก่อนคำเตือนจากรฉัตรจะทำให้แดนเหนือตาโต ใบหน้าเห่อร้อนด้วยความอับอาย

“คุณลุงตัวเหม็น”

“รฉัตร! อย่าพูดแบบนี้” เพ็ญรักตาโตเป็นไข่ห่านเมื่อได้ยินลูกสาวของเธอพูดอะไรออกไป ก่อนจะรีบคว้าตัวสองแสบกลับมาอยู่ข้างกาย โดยเฉพาะรฉัตรที่ผล็อยเป็นไม่ได้ ต้องพูดอะไรที่ไม่ควรพูดอยู่เรื่อย... ลูกสาวเธอนี่จริงๆ เลย

“หนูขอโทษค่ะ”

รฉัตรงยหน้ามองมารดา เสียใจที่เอ่ยขอโทษนั้นก็อ่อยจนเพ็ญรักใจอ่อนยวบ จึงแทบไม่ต้องพูดถึงคนตัวเหม็นที่รฉัตรปลั่งปากพูดตามประสาเด็ก เพราะแดนเหนือหนีไปไหนไม่รอดเสียแล้ว...

อันที่จริงเขาอยากอุ้มลูกๆ ของเขากลับบ้านเสียเดี๋ยวนี้ หากไม่คิดว่าเพ็ญรักจูงแขนเด็กทั้งสองเอาไว้แล้วตั้งท่าจะผละไป

“นั่นเพียงจะไปไหน”

“เราต้องพาลูกไปแล้ว” เพ็ญรักคิดแล้วว่าเธอคงไม่พ้นทะเลาะกับ

แดนเหนือแน่ๆ หากเจอเขา ซึ่งเธอก็คิดถูก “วันนี้รัชนีตรีเรียนบัลเลต์ต่อ เราไม่อยากให้ลูกเข้าเรียนสาย”

“แล้วเราล่ะ” แดนเหนือขมวดคิ้วมุ่น เขาไม่ได้ตามเพียงรักมาที่นี้ เพียงเพื่อที่จะได้กอดลูกของเขาแค่กอดเดียว แล้วปล่อยให้เธอพาลูกหนีเขาไปอีกหกวัน เธอมาเจอเพียงรักเพื่อจะทวงทุกอย่างของเขาคืน... ทั้งลูก ทั้งเมีย เขาจะเอาคืนมันทั้งหมดนั่นแหละ

“แล้วเหนือจะมาถามเราทำไม เหนือจะไปทำอะไรต่อก็แล้วแต่เหนือสิ”

เพียงรักย้อน ทำให้แดนเหนือหน้าม่านไปครู่หนึ่งก่อนจะกลับมาขมวดคิ้ว ทำหน้านิ่งใส่เพียงรักด้วยความสับสนว่าทำไมเธอถามเขาเช่นนั้น

“เราตั้งใจมาคุยกับเพียง... เรื่องลูก” เสียงหัวนั้นหัวนัจดอย่างคนที่อารมณ์กำลังคุกรุ่น

“นี่ลูกเรา... ลูกเราคนเดียว” น้ำเสียงของเพียงรักก็เด็ดขาดไม่แพ้กัน และนั่นทำให้แดนเหนือยิ่งขมวดคิ้วเข้าหากันแน่นขึ้น “หวังว่าเหนือคงเข้าใจที่เราพูดนะ”

“นี่เพียงจะขโมยลูกเราอย่างนั้นหรือ”

“ลูกของเหนือหรือ... ใครหรือลูกของเหนือ” เพียงรักเลิกคิ้ว ย้อนถามแดนเหนือด้วยน้ำเสียงสงสัยจริงจัง ก่อนจะยิ้มกริมอย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า

“เพียงตั้งใจจะหาเรื่องเราใช่ไหม เราไม่ได้อยากทะเลาะกับเพียงนะ” แดนเหนือไม่คิดว่าเขาจะแพ้เพียงรัก หากเขาต้องการจัดข้อกับหญิงสาวจริงๆ ก็ยอมเอาชนะเธอได้ ที่ผ่านมาเขาแค่ยอมลงให้เพียงรักก่อนเท่านั้น และเพราะเหตุผลนั้นหญิงสาวจึงได้ผยองไม่เกรงกลัวเขาเช่นนี้

“เหนือกำลังขู่เราอยู่หรือเปล่า” ดวงตาของเพียงรักหรี่ลงอย่างจับผิดและการกระทำนั้นของเพียงรักทำให้ขนบกายของแดนเหนือพร้อมใจกันลุกพริบโดยอัตโนมัติ “อย่ามาขู่เราให้เสียเวลาเลย... เหนือก็รู้ว่าเราไม่กลัว

เหนือ”

“นี่เพียง...”

“แล้วก็เลิกทำตัวพาลแบบนี้สักที...มันไม่ได้น่ากลัว” น้ำเสียงหวานนั้น
ราบเรียบทว่าบาดลึกไปถึงหัวใจของคนฟัง “มันน่ารำคาญ”

๒

อดีตเคยแรง

เมื่อแยกกับแดนเหนือแล้ว กว่าที่เพ็ญรักจะกลับมาหายใจเต็มปอดได้อีกครั้งก็เป็นหลังจากที่เธอไปส่งรจันทรที่โรงเรียนสอนบัลเลต์เรียบร้อย จนตอนนี้กำลังพาดวิณมาเลือกซื้ออุปกรณ์สำหรับการเรียนนาฏศิลป์ในวันพรุ่งนี้ อันเป็นช่วงเวลาที่เด็กชายจะทำทุกอย่างได้ตามใจตัวเอง โดยไม่ต้องคำนึงถึงความต้องการของน้องสาว แน่หนอว่ารจันทรเองก็จะมี 'เวลาของรจันทร' เช่นเดียวกันในวันถัดไป นั่นก็คือช่วงเวลาที่ดิวินไปเรียนนาฏศิลป์นั่นเอง

“คุณแม่ครับ...”

“ว่าไงจ๊ะ” เพ็ญรักหลุดออกจากภวังค์ได้เพราะแรงกระตุกที่ชายเสื้อ ซึ่งก็เป็นฝีมือของลูกชายสุดหล่อของเธอนั่นแหละ “แม่ขอโทษจ๊ะ แม่คิดอะไรเพลินไปหน่อย”

“เราต้องซื้อกระดาษด้วยไหมครับ” ดิวินถาม ดวงตาคมซึ่งได้มาจากฝั่งพ่อนั้นจ้องเบ่งที่กระดาษนาฏศิลป์ซึ่งเรียงอยู่เป็นตั้งตรงหน้าเขา

“ที่โรงเรียนเขาเตรียมเอาไว้ให้เราแล้วจ๊ะ ซื้อแค่พวกดินสอไปก่อนดี

ใหม่” เพียงรักย่อตัวลงมาช่วยลูกชายเลือกซื้ออุปกรณ์สำหรับเรียนวาดรูปที่ได้รับคำแนะนำจากหมอมของเด็กๆ มาอีกทีหนึ่ง ด้วยเหตุผลว่ามันจะช่วยฝึกสมาธิของดิวินได้ “เรียนวันแรกแม่ไม่รู้ว่าคุณครูของดิวินเขาจะสอนอะไรเดี๋ยวถ้าขาดอะไรเราค่อยกลับมาซื้อเพิ่ม”

“เอาแบบนี้ก็ได้ครับ” ดิวินหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าตกลงนิสัยชอบคิดไตร่ตรองนานๆ ของเด็กชายนั้นนับว่าต่างกับรณัตร์ “แล้วเราไปทานไอศกรีมต่อกันได้ไหมครับคุณแม่”

“ได้อยู่แล้ว...วันนี้เป็นวันของวินนี่นา”

เพียงรักยิ้มกว้าง ก็มองอุปกรณ์วาดรูปที่บุตรชายเลือกใส่ตะกร้าแล้วคนเป็นแม่อย่างเธอก็ได้แต่ยิ้มกว้าง ดีใจที่การย้ายกลับมาอยู่ที่นี้ไม่ได้กระทบกับเด็กๆ นัก โรงเรียนของฝาแฝดใช้ภาษาอังกฤษผสมกับภาษาไทย โรงเรียนสอนเปียโนก็นับว่าไม่ต้องไปกว่าตอนที่อยู่อังกฤษ แอถมทั้งรณัตร์และดิวินยังไม่ต้องทิ้งกิจกรรมที่ตัวเองชอบอย่างบัลเลต์และวาดรูปอีก ซึ่งถือว่าเธอยังโชคดีบ้าง ไม่อย่างนั้นเด็กๆ คงลำบากเรื่องการปรับตัวมากกว่านี้

“อย่างนั้นเราไปจ่ายเงินกันดีไหม จะได้มีเวลานั่งที่ร้านไอศกรีมกัน”

“ครับ”

เพียงรักจูงมือลูกชายของเธอมาจ่ายเงิน พนักงานร้านเครื่องเขียนซึ่งน่าจะยังเป็นนักศึกษาอยู่ต่างลอบมองหญิงสาวด้วยความชื่นชม เพียงรักเป็นผู้หญิงสวยจัดแบบที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน...หญิงสาวสวยจนตาพร่า กระทั่งมือไม้ที่กำลังจับของแต่ละชิ้นออกจากตะกร้าก็ลั่นนังงจนน่าขัน

“เพื่อนของคุณแม่ที่มาวันนี้...”

“ทำไม่จ๊ะ” เพียงรักละสายตาจากมืออันลั่นเทาของพนักงานลงมามองหน้าลูกชายของเธอ คิ้วงามเลิกสูงชันเล็กน้อยด้วยความแปลกใจ เพราะปกติดิวินไม่ค่อยสนใจใครเท่าไร หรือว่าตอนที่แดนเหนือออกดูลูก เขาทำ

อะไรเล็กๆ อย่างนั้นหรือ “เขาทำอะไรวินหรือเปล่า”

“ตอนที่ทอด...ผมเห็นเขาร้องไห้”

“อะไรนะ” เพียงรักแผลงขมวดคิ้วใส่ตวัน มันใจว่าเธอคงได้ยินดีไป
แน่ๆ คนอย่างแดนเหนือนะหรือจะร้องไห้... “เขาร้องไห้เช่นนั้นหรือจะ วิน
แน่ใจหรือ”

“ครับ” เด็กชายพยักหน้า มันใจว่ารอยหยาดน้ำตาที่เลื้อยเข้านั้นต้อง
เป็นน้ำตาของเพื่อนคุณแม่อย่างแน่นอน ก็เขาเห็นเต็มตานี้หนาวเพื่อนของ
คุณแม่ร้องไห้ “ทำไมคุณลุงเขาต้องร้องไห้ด้วยครับ”

“ไม่รู้สิจ๊ะ...” เพียงรักไม่ได้โกหกลูก เธอไม่รู้จริงๆ ว่าอะไรทำให้
แดนเหนือต้องร้องไห้ต่อหน้าลูกอย่างนั้น ทว่าเธอกลับไม่คิดจะหาคำตอบ
เพียงสวดลมหายใจแล้วหันไปส่งบัตรเครดิตให้พนักงานแทน

“ผมคิดว่าเขาสนิทกับคุณแม่ ตกลงไม่ได้สนิทกันหรือครับ” แนนอน
ว่าตวันเป็นเด็กช่างสังเกต แม้ว่าจะอายุเพียงเท่านี้ ทว่าการที่จะโกหกเขานั้น
ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

“เขาเป็นเพื่อนของแม่จ๊ะ แต่เราไม่ได้เจอกันนานแล้ว” เรื่องนี้เพียงรัก
ไม่ได้โกหก เธอไม่ได้เจอแดนเหนือร่วมห้าปีแล้วจริงๆ “จะเรียกสนิทกันได้
ไหม แม่ก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน”

“ผมว่าเขาน่าสงสาร”

“หืม” เพียงรักต้องยอมรับว่าเธอแปลกใจจริงๆ แต่ก็พอจะเข้าใจ
เพราะลูกเธอเป็นพวกขี้สงสารอยู่แล้ว ยิ่งรชัตรนั้นเป็นหนักกว่าพี่ชายอีก
“ทำไมวินถึงคิดว่าเขาน่าสงสารลูก”

“ก็...ผมคิดว่าเพื่อนคุณแม่คงไม่ค่อยมีความสุข คนมีความสุขไม่
ร้องไห้กัน” ตวันพูดไปตามประสา สอดมือเข้าไปในอึ้งมีอนุ่มนึ่มของเพียงรัก
ขณะที่ปากก็พูดเจ้อยแจ้วไปด้วย เด็กชายกลายเป็นคนพูดมากไปโดย
ปริยายเมื่ออยู่กับเพียงรักลำพัง

“ขนาดนั้นเลย” เพียงรักหลุดยิ้มออกมาด้วยความเอ็นดูลูกชาย “เรา

นี่โตใหญ่แล้วน้ำ...พุดจาเหมือนผู้ใหญ่เข้าไปทุกวัน”

“คุณยายเคยบอกว่า...” เด็กชายเท้าความขณะที่แกว่งแขนข้างที่จับกับมือของแม่ไปมา “เราต้องใจดีกับคนทุกคน ไม่ควรทำให้ใครร้องไห้ ต้องมีความสุขเยอะๆ”

“อย่างนี้นี่เอง...”

“แล้วมีความสุขก็ให้หัวเราะมากๆ...ผมเลยรู้ว่าคนที่ไม่มีความสุขก็จะร้องไห้”

“ยายเขาสอนอะไรเราบ้างเนี่ยตอนที่แม่ไม่อยู่” เพียงรักเหมือนบ่นกับตัวเองมากกว่าจะต้องการคำตอบจริงจังจากลูกชาย จริงอยู่ที่เธอเลี้ยงลูกเองตั้งแต่เด็กๆ คลอดออกมา ทว่าเมื่อเธอต้องกลับไปเรียนมหาวิทยาลัย ก็มีบางช่วงที่ต้องทิ้งดิวินและรณัตร์ไว้กับผู้เป็นมารดา และจ้างพี่เลี้ยงบ้างเป็นครั้งคราวเมื่อจวนตัวหรือไม่มีใครในบ้านว่างดูแลเด็กๆ

“ก็สอนหลายอย่าง...คุณยายชอบให้พุดภาษาไทย”

เท่านั้นเพียงรักก็หลุดขำลูก เรื่องความเข้มงวดกับเด็กๆ ในการพูดภาษาไทยนั้น เห็นจะมีแต่มารดาของเพียงรักนี่แหละที่เข้มงวด ส่วนเพียงรักอยากให้ลูกใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า เพราะมันจะติดต่อดัวของพวกเขาที่จะใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกมากกว่า แต่แล้วเธอก็ต้องนึกขอบคุณความเข้มงวดของมารดา เมื่อมีคำสั่งจากพี่ชายให้เธอกลับมาดูแลบริษัทที่เมืองไทย และต้องหิ้วเด็กๆ ข้ามน้ำข้ามทะเลกลับมาด้วย

“เหมือนคุณยายจะรู้เลยว่าเราต้องกลับมาอยู่ที่นี่”

“ผมชอบนะครับ...หมายถึงชอบที่นี่”

เพียงรักฟังแล้วก็ทำได้แคื่อยิ้ม เพราะความตั้งใจแรกของเธอนั่นคือให้ลูกเกิดและโตอยู่ที่ไหนไปตลอด ไม่ได้มีแผนที่จะหวนกลับมาที่นี่อีก ทว่าทุกอย่างกลับไม่เป็นไปตามแผนที่คอยวางไว้เลยสักนิด และตอนนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าความแปรปรวนนี้มันจะนับว่าเป็นผลดีหรือผลร้ายกับครอบครัวของเธอแค่ไหน

แต่ที่แน่ๆ แดนเหนือภาคร้ายกาจที่เธอเพิ่งเผชิญหน้าวันนี้ ไม่น่าจะนับว่าเป็นเรื่องดีได้

“เดี๋ยวเรามีแขกมาทานข้าวเย็นด้วยนะ” เพียงรักกระซิบบอกลูก

“ใครอีกครับ ผมอยากอยู่กับคุณแม่กับจันทร” ดวินไม่ชอบเจอเพื่อนๆ ของเพียงรัก ตั้งแต่กลับมายังเมืองไทยพวกเขาแทบไม่มีเวลาส่วนตัวแม่ลูกเลย เดี่ยวเพื่อนคนไหนก็มา เดี่ยวเพื่อนคนนี้ก็มา

“ความลับจ๊ะ แต่แม่รับรองว่าคนนี้ไม่รบกวนแน่นอน”

“ผมนึกว่าเราจะได้ทานข้าวกันสามคน...”

“เอาไว้วันไหนที่วันเลือกร้าน...เราจะทานกันแค่สามคนดีไหม วันนี้จันทรเป็นคนเลือกร้าน นื่องอยากเจอเพื่อนของแม่” เพียงรักประนีประนอมแขกที่จะมาร่วมโต๊ะดินเนอร์กับพวกเขาเป็นแขกคนโปรดของจันทร ดังนั้นความเห็นของดวินจึงต้องนับว่าเป็นรองน้องสาวในครั้งนี้

“ก็ได้ครับ ถ้าจันทรอยากเจอก็ได้” ดวินพยักหน้าอย่างไม่มีความเลือก

“ลูกชายของแม่น่ารักที่สุดเลย...”

เป็นช่วงเย็นมากแล้วที่คลาสเรียนบัลเลต์ของจันทรจบลง เพียงรักและดวินกลับไปรับสาวน้อยที่วันนี้อยู่ในชุดบัลเลต์สีชมพูก่อนเวลาเล็กน้อย ก่อนที่ทั้งสามจะขึ้นรถแล้วตรงมาที่ร้านอาหารซึ่งเพียงรักลงชั้นกับเพื่อนสนิทสมัยเรียน หรือพูดให้ถูกก็คือเพียงรักช่วยออกเงินทุน ส่วนเพื่อนของเธออย่าง บัทมาจัดการทุกอย่างตั้งแต่เข้าร้านจนตกเตียงภายใน ฆนาตวันเปิดก็มีเพียง บัทมาเท่านั้นที่อยู่เฝ้าร้าน ดังนั้นจึงไม่แปลกใจที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่เพียงรักเป็นเจ้าของร้านครึ่งหนึ่ง

“ไหนคูสีไครมา...”

“คุณแม่บัท! จันทรมาหาค่ะ” จันทรพุ่งเข้าไปหาหญิงสาวที่คุณแม่บอกว่าเป็นเพื่อนสนิท ก่อนจะสวมกอดบัทมาแล้วหอมแก้มกันซ้ายขวาราวกับไม่ได้เจอกันมาแรมปี ทั้งที่ความจริงเพิ่งเจอกันไปไม่กี่วันก่อนนี้เอง

“ฉัตรอย่าเสียงดังคะ เราอยู่ข้างนอก ห้ามรบกวนคนอื่นนะลูก” เพียงรักปรามลูกสาว เรื่องมารยาทในร้านอาหารนั้นเธอเข้มงวดกับลูกมาก... แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเท่าไร

“คะคุณแม่...” ฉัตรพยักหน้าน้อยๆ ก่อนจะยิ้มปากแน่นเมื่อต้องสะกดเสียงแหลมๆ ประจำตัว ทว่ารอยยิ้มบนหน้ากลับยากเหลือเกินที่จะเก็บซ่อน จนบีทมากวักมือเรียกดิวนั้นแหละ ฉัตรจึงต้องหันหน้าไปมองพี่ชายและรอยยิ้มที่ว่าจึงค่อยๆ หุบลง

“สวัสดิ์ครับแม่บีท”

“โอ้...ลูกแม่” บีทมานั้นทั้งรักทั้งหลงสองแปดยิ่งกว่าอะไรดี หญิงสาวรวบรวมเด็กทั้งสองเข้ามากอดแน่นแล้วหอมแก้มชายขวาเอาไว้ให้สัมผัสความคิดถึง “เป็นไงบ้างคะ วันนี้เรียนสนุกไหม”

“ไม่ค่ะ”

“ก็ดีครับ”

คำตอบช่างสมเป็นสองแปด ทั้งเพียงรักและบีทมาจึงได้แต่มองหน้ากันและกันก่อนจะหลุดซำออกมา ด้านคนเป็นแม่จริงนั้นถึงกับสิ้นศรัทธาด้วยความอ่อนใจ เธอเองก็ไม่ได้ชอบโรงเรียนมากมาย แต่ก็ไม่ถึงขั้นเกลียดเหมือนอย่างฉัตร ดูท่าลูกเธอคนนี้น่าจะรุ่งเรื่องทำกิจกรรมมากกว่าเรื่องเรียน

“แต่ว่าวันนี้พวกเรามาร้านแม่บีท...แม่บีทเตรียมของอร่อยๆ ไว้ให้เราเยอะเลยนะ ไช้เจียววุ้นไช้ไหม” หญิงสาวเข้าใจพูดเอาใจเด็กทั้งสองที่ติดรสมือของแม่บีทกันเหลือเกิน คุณแม่ที่ทำอาหารไม่เก่งอย่างเพียงรักจึงตกกระป๋องไปอย่างน่าสงสาร

“อือฮิ ฉัตรรอทานข้าวที่ร้านแม่บีทมาตั้งนาน” ฉัตรรีบพยักหน้าแรงๆ เพื่อยืนยันคำพูดของบีทมาเรื่องอาหารจานโปรดของเธอ

“ไม่เห็นต้องรอเลย แค่นี้แม่เพียงเขาโทร. มา แม่บีทก็จะเตรียมกับข้าวให้พวกเราทุกอย่างเลย” บีทมานั้นปากหวานสมกับเป็นคนโปรดของ

สองแฝด “หรือจะให้คนเอาไปส่งที่บ้านแม่ปัทก็จัดให้ได้...”

“เหม...ใจป้าจ้จรับแม่ปัท”

เสียงกระแห่นะกระแहनนั้นเป็นของชายหนุ่มผู้มาใหม่ที่ยังอยู่ในชุดนักศึกษา ร่างสูงยิ้มทะเล้นส่งให้เพียงรักและคุณแม่ไม่จริงอย่างปัทมา ก่อนจะยกมือไหว้

“หวัดดีครับพี่เพียง...”

“อาเกื้อ!” เสียงดังลั่นนั้นเป็นของสองแฝดที่ผลจากปัทมาแล้ววิ่งหาชีวิตเข้าไปหาเกื้อกู่ทันที “อาเกื้อๆ”

“ว่าไงครับคนเก่ง” เกื้อกู่อุ้มสองแฝดขึ้นมาแนบเอาทั้งสองข้างอย่าง ที่เพียงรักทำไม่ได้ โดยที่สีหน้ายังคงประดับยิ้มไม่สะเทือนกับน้ำหนักของ ดวีนและรฉัตรแม่แต่นิด “คิดถึงอาบ้างหรือเปล่า ไม่เจอกันตั้งหลายวัน”

“คิดถึงสิครับ” ดวีนตอบพลางยื่นหน้าไปหอมแก้มอาเกื้อของเขา

“ฉัตรก็คิดถึงอาเกื้อ...ฉัตรนี่กว่าวันนี้อาเกื้อจะไม่มา” รฉัตรเองก็ไม่ยอมน้อยหน้า ใช้มือทั้งสองข้างนั้นจับใบหน้าเกื้อกู่ให้หันมาหาเธอ ก่อนจะหอมแก้มเขาบ้าง “คุณแม่บอกว่าอาเกื้อไม่ว่าง”

“ทำไม้อาจจะไม่ว่างล่ะ ถ้ามาหาพวกเราอาว่างตลอดอยู่แล้ว”

เกื้อกู่รีบประจบหลานรักของเขา ขณะที่เพียงรักกับปัทมานั้นมองพวกเขาด้วยสีหน้าระอา ใ้ว่าพวกเขาจะไม่รู้ว่าอะไรคือเหตุผลที่แท้จริงที่ทำให้เกื้อกู่แค้นมาหาสองแฝดทันทีที่เพียงรักโทร. ไปชวน ทว่ามีเพียงปัทมาคนเดียวที่กล้าเอ่ยมันออกมา

“ไม่ใช่ว่าอยากมาทานข้าวฟรีหรืออะ” ปัทมาและเกื้อกู่ นั้นไม่ลงรอยกันแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่พบกันครั้งแรกตอนบินไปเยี่ยมสองแฝดที่อังกฤษ จนตอนนี้ ทั้งคู่ก็ยังสรรหาเรื่องมาทะเลาะกันได้โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

“ทำไมแม่ปัทพูดแบบนี้ล่ะครับ...ต่อหน้าลูกๆ เลยนะ” เกื้อกู่ถามด้วยสีหน้ายียวน

แม่ปัทขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เด็กหนุ่มจอมกวน น่าเตะเหมือนพี่ชายเลย

ไอ้เด็กนี่...

“ดิฉันที่หลานผมฟังภาษาไทยไม่ค่อยเก่ง ไม่อย่างนั้นคงเสียคนเพราะมีแม่แบบป่า”

“ใครป่าแกะยะ!” ปัทมาแยกเขี้ยว เกือบจะเข้าไปบิบบคอกี๋กูกแล้ว หากเพียงรักไม่คว่ำต้านแขนของเธอเอาไว้เสียก่อน จึงได้แต่ฟึดฟัดพอเป็นพิธีก่อนคาดโทษเกือกูลอย่างหมายหัว “ฝากไว้ก่อนเถอะ”

“จะมาเอาตอนไหนก็โธร. มาบอกด้วยแล้วกัน จะได้รีบอาบน้ำเตรียมตัวรอ” เกือกูลว่าแล้วยักคิ้วกวนประสาทปัทมาอีกคำรบ

“หรือน้อย...”

“พอได้แล้วเกือ...เรานี้ยังงี้ กวนปัทมาอยู่ได้” เพียงรักเป็นคนออกปากห้ามทัพ นิ้วหน้ามองทั้งคู่สลับกันด้วยความเหนื่อยใจผสมระอา ไม่เข้าใจว่าทำไมทั้งสองจึงงะเลียดจ้งจ้งกันนัก...ทะเลาะกันตั้งแต่สองแปดยังเดินไม่ได้จนตอนนี้ลูกของเธอเข้าโรงเรียนอนุบาลแล้ว ยังไม่มีท่าทีว่าจะญาติดีกันเลย ไม่เหนื่อยกันบ้างหรือไง

“แล้วนี่เกือมาคนเดียวหรือ”

เกือกูลหน้าเหลือ ปล่อยหลานๆ ของเขาลงกับพื้นหลังจากหอมแก้มกันจนชื่นปอดแล้ว “อ้าว ผมนี่กว่าปีมาถึงก่อนแล้ว ปกติป่าไม่เคยสายนะครับพี่เพียง”

“คุณลุงท่านมาแล้ว” คราวนี้เป็นปัทมาที่แทรกขึ้น เพราะเธอเป็นคนต้อนรับแขกคนสำคัญด้วยตัวเอง “ตอนนี้ท่านนั่งรออยู่ข้างใน จะไปกันหรือยังล่ะ”

“อ้าว แล้วก็ไม่บอกแต่แรก”

เกือกูลเส้รังตำหนิเจ้าของร้านคนสวยและแน่นอนว่าอีกฝ่ายก็ไม่ยอมแพ้ ยกมือขึ้นทำเอาแล้วงยมองหน้าคมของชายหนุ่มด้วยสายตาเอาเรื่องตอบ จนร่างสูงต้องหัวเราะเหะๆ แล้วอ้อมแอ้มแก้ไขสถานการณ์

“ขอโทษพี่ ไม่ได้ตั้งใจกวน...เด็กๆ เข้าไปหาคุณปู่พร้อมเอาเกือดีกว่า

เนาะ”

“อาเกื้อๆ อาเกื้อรู้ใหม่คะว่าพรุ่งนี้ฉันจะไปเรียนวาดรูปแล้ว” รัชตรจูงมือเกื้อกุลข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างของคุณอาจยังหนุ่มปลอยให้พี่ชายอย่าง ดวินซึ่งยังเงิบแม้ว่าจะตกเป็นหัวข้อสนทนาจับจูงไป “วันนี้ฉันก็ไปเรียน บัลเลต์ โรงเรียนใหม่ด้วย”

“ฉันเก็บไว้เล่าตอนกินข้าวกับคุณปู้ดีใหม่คะ” ไซว่าเกื้อกุลจะไม่อยากฟังความเป็นไปของหลานๆ แต่เขาก็รู้ว่าในที่ยังมีคนอื่นที่อยากรู้ และมีเรื่องที่ยากพูดกับหลานมากกว่าเขาเยอะอยู่อีกคน “ถ้าอาเกื้อรู้ก่อนเดี๋ยวคุณปู้เราก็งอนอาเกื้ออีก”

“คุณปู้ไม่งอนอาเกื้อหรอก คุณปู้แค่อึดบ้ตรอาเกื้อ”

เสียงโต้ตอบแจ้วๆ นั้นเป็นของรัชตรเพียงคนเดียว เพราะพี่ชายอย่าง ดวินเดินตามแรงจูงของเกื้อกุลไปเงิบๆ เต็มที่ก็เพียงหันมองมารดาที่เดินตามมาด้านหลัง เมื่อเห็นว่าเพียงรักไม่ได้หยุดเดินหรือแวะคุยกับป้ามาเด็กชายก็หันหน้ากลับไปสนใจสิ่งที่เกื้อกุลและรัชตรคุยกันต่อ

กระทั่งมาถึงห้องรับประทานอาหาร ดวินกับรัชตรก็พร้อมใจปิดมือออกจากการเกาะกุมของคุณอาจคนโปรด เพื่อที่พวกเขาจะได้วิ่งเข้าไปหาร่างท่วมที่นั่งรอพวกเขาอยู่ด้านในได้ทันที

“คุณปู้!” เมื่ออยู่ในห้องส่วนตัว เด็กๆ ก็ไม่จำเป็นต้องกลัวว่าเพียงรักจะดุหากพวกเขาทำเสียงดัง ยังมีคุณปู้อยู่ด้วยแล้วใครก็ทำอะไรพวกเขาไม่ได้

“ฉันคิดถึงคุณปู้ที่สุดเลยคะ”

“คนสวยของปู้ ไหนๆ มาให้ปู้กอดให้หายคิดถึงหน่อยสิคนเก่ง” ผดุงธรรมเรียกหลานสาวคนเดียวของเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนผัดกับตอนที่พูดคุยกับลูก

เกื้อกุลอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเซ็ง คิดว่านี่มันสองมาตรฐานชัดๆ เลย เวลาพ่ออยู่กับเขาไม่มีหรอกที่จะยิ้มกว้าง อ้าแขนรอรับแบบนี้

ผดุงธรรมโอบแขนรอบร่างเล็กของรัชนีแน่น สัมกับที่เอ่ยว่าต้องการ กอดเด็กหญิงให้หายคิดถึง แถมด้วยการหอมแก้มรัชนีอีกหลายพอด โดย ดวินั้นยืนต่อคิวอยู่ข้างๆ พอน้องสาวถอนกายออกจากอ้อมกอดของผู้เป็นปู่ เด็กชายจึงได้รับความสนใจจากผดุงธรรม

“วินของปู่ มาๆ มาให้ปู่กอดหน่อย”

“ผมคิดถึงคุณปู่” ดวินเอ่ยเรียบๆ ตามนิสัย แต่อ้อมกอดของเด็กชาย กลับรัดรอบต้นคอของผดุงธรรมอย่างแนบแน่น รวกับจะยืนยันคำพูดเมื่อ ครู่ หนุ่มต่างวัยกอดกันเนิ่นนานราวกับว่า ระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่พวกเขา ไม่ได้พบกันนั้นเนิ่นนานเป็นแรมปี จึงต้องกอดกันนานเป็นพิเศษ

“เด็กดีๆ” มีอภัยบากร้านของคุณปู่ผดุงธรรมลูบศีรษะเล็ก ยิ้ม กว้างอย่างคนที่มีความสุขเมื่อตั้งกายออกมาเพื่อมองหน้าหลานชายคนโต คิดอยู่แล้วว่ามีเด็กๆ ล้อมหน้าล้อมหลังแบบนี้ย่อมต้องมีความสุข แต่หลาน ทั้งสองของเขานั้นทำให้คนแก่มีความสุขกว่าที่เคยจินตนาการไว้ ส่วนหนึ่ง คงเพราะการอบรมสั่งสอนจากเพียงรักด้วย หลานของเขาจึงเติบโตมาดี เช่นนี้

“เป็นยังไงกันบ้าง...โรงเรียนใหม่”

“น่าเบื่อมากค่ะ แต่ว่าเพื่อนๆ จัตรีชอบ...” รัชนีบอกด้วยใบหน้า ้งอ แสดงออกถึงความรู้สึกที่เด็กหญิงมีต่อโรงเรียนใหม่ได้อย่างดี ขณะ ขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ขวามือของผดุงธรรมด้วยความช่วยเหลือของ เพียงรัก

ดวินนั้นได้คุณปู่ช่วยอุ้มขึ้นมานั่งบนเก้าอี้ซึ่งอยู่ซ้ายมือ ตอนนั้นจึงเรียก ได้ว่า ผดุงธรรมมีหลานรักของเขานั่งขวาข้าง ก่อนจะเป็นเพียงรักที่นั่งถัด จากรัชนี แล้วจึงเป็นเกือกุลทรุดนั่งฝั่งเดียวกับหลานชาย โต๊ะกลมในห้อง อาหารจึงเหลือที่นั่งว่างอยู่หนึ่งที่เหมือนทุกครั้ง

“ที่โรงเรียนสนุกดีครับ วันนี้เลิกเรียนแล้วจัตรีไปเรียนบัลเล่ต์ต่อ”

“วินอย่าแย่งเล่าเรื่องของจัตรีสิ” รัชนีประท้วงพี่ชาย ดวงหน้าเล็กๆ

ง้างอกระทั่งเสียงหัวเราะหุ่่มลึกของคุณปู่ตั้งขึ้น เด็กหญิงจึงต้องดึงสายตาขึ้นมองใบหน้าของท่าน แล้วบ่นอุบอุบอย่างแแงงอน “ฉัตรอยากเป็นคนเล่าให้คุณปู่ฟังเอง”

“ให้ใครเล่าก็เหมือนกัน”

ดวีนพืมพำไต้ห้องสาว ก่อนฝ่ามือใหญ่ของปู่จะวางลงบนกระหม่อมของเขาและรฉัตร สองพี่น้องจึงจำต้องยุติการทะเลาะกันลงอย่างไม่มีทางเลือก

“ไม่เอาๆ ได้อยู่กับปู่ทั้งที อย่าทะเลาะกันนะลูกนะ”

แม้จะเป็นคนเชื้อสายจีน ทว่าผดุงธรรมกลับไม่ลำเอียงรักหลานชายมากกว่าหลานสาว อาจจะเป็นเพราะว่าเขาเคยมีบทเรียนครั้งที่ทำให้ท้ายบุตรชายคนโตอย่างแดนเหนือ จนเสียผู้เสียคนมาจนทุกวันนี้แล้ว จึงไม่อยากจะประวัติดาสตร์ซ้ารอย อีกอย่างรฉัตรก็ขยันออกด้อ้นขยันฉอเลาะ ตาซึ่งคะแนนเมตตาก็เอียงไปทางหลานสาวคนเล็กมากกว่าหลานชายผู้เคร่งขรึมอย่างดวีน

“หิวกันแล้วหรือยังละ สั่งอาหารกันเลยไหม”

“เอาค่ะๆ”

“ครับ”

แม้ว่าจะมีแววเคร่งขรึมกว่าเด็กในวัยเดียวกัน แต่เด็กก็ยังเป็นเด็กอยู่วันยังค่ำ หากเป็นเรื่องของกินละก็ ไม่มีทางเสียหรืออกที่ลูกของเพียงรักจะปฏิเสธ

พอเด็กๆ มัวแต่แข่งกันยกมือสั่งอาหาร คนแม่อย่างเพียงรักจึงมีโอกาสได้รับความสนใจจากผดุงธรรมบ้าง ใบหน้างามของเพียงรักแต่มีรอยยิ้มอ่อนโยนเมื่อหันไปสบตากับปู่ของลูกโดยบังเอิญ ก่อนผดุงธรรมจะเป็นฝ่ายทำลายความเงียบลงก่อน

“เป็นไงบ้าง วันนี้เอ้เห็นอ้มนบอกว่าจะไปหาเรา”

“เจอกันแล้วค่ะ เขาก็...หุ่ดหังดินดินน่อยตามประสา แต่หนูรับมือ

“ได้ค่ะ” เพียงรักตอบผดุงธรรม เรื่องที่แดนเหนือเป็นใครนั้นเธอยังไม่ได้บอกเด็กๆ แต่ถึงอยากจะบอกก็ไม่รู้จะบอกอย่างไรอยู่ดี

“พี่เพียงสุดยอดเลย ผมนึกว่าป้าต้องให้คนไปประกันตัวเฮียแล้ว” เป็นเกือกูลที่เอ่ยแทรกด้วยสีหน้าและน้ำเสียงชื่นชมเพียงรัก ใจจริงอยากจะทำมือชูชกหญิงสาวด้วยซ้ำไป หากไม่คิดว่าต้องแข่งหลานสั่งอาหาร

“ไม่เห็นมีอะไรนะ โดนจิกกัดนิดหน่อย แล้วก็คงเพราะอยู่ที่โรงเรียนเด็กๆ ด้วยแหละ เหนือเลยไม่กล้าทำอะไรมาก”

เพียงรักเอ่ยด้วยสีหน้าราบเรียบขณะคนที่อยู่บ้านเดียวกับแดนเหนือต่างพร้อมใจกันบ่นหน้า มันใจว่าหากคนที่แดนเหนือไปเจอวันนี้ไม่ใช่เพียงรัก ตอนนี้พวกเขาคงไม่พันต้องปวดหัวเพราะแดนเหนือก่อปัญหาอีก ใดๆ ก็รู้ว่าแดนเหนือเนะบบ้านขนาดไหน ลองโมโหขึ้นมาทีหนึ่ง หากไม่ได้เข้าคุกก็ไม่ต้องเรียกว่าแดนเหนือแล้ว

“ปกติเฮียสนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหนล่ะพี่ ผมว่าเฮียคงกลัวพี่มากกว่า”

ผดุงธรรมเห็นด้วยกับคำพูดนี้ของเกือกูล ลูกชายคนโตของเขามันบ่เกินเยียวยาจริงๆ แต่ที่ไม่กล้าก่อเรื่องวันนี้คงเป็นเพราะเพียงรักมากกว่า ไม่ใช่เพราะพวกเขาอยู่ที่โรงเรียนของเด็กๆ หรอก

“เราก็พูดไปเรื่อย...” เพียงรักถอนหายใจแรง ก่อนจะสั่นศีรษะเชิงไม่เห็นด้วยกับเกือกูล “เหนือเขาจะมากลัวอะไรกับพี่ พี่เคยทำอะไรเขาได้ที่ไหน”

“โห...น้อยไปสิครับ” เกือกูลสั่นศีรษะแรงๆ ก่อนแย้งเพียงรักด้วยเสียงแหลมปรี๊ด “พี่เพียงไม่รู้จะไรว่าตั้งแต่ที่พี่เพียงทิ้งเฮียไป เฮียมาเป็นหมากลับบ้านทุกคืน”

“เวอร์แล้วเกือ”

“ไม่เวอร์พี่ ความจริงล้วนๆ หม่าที่ร้องหงิงๆ นะพี่เคยเห็นหรือเปล่า” เกือกูลแย้งเสียงหลง สั่นศีรษะแรงๆ เพื่อย้ำความจริงให้เพียงรักเชื่อ

อันที่จริงหากเพียงรักเห็นสภาพของแดนเหนือกับตาตัวเอง คำพูดเมื่อก็ของเขายังนับว่าน้อยไปด้วยซ้ำ

“แต่คิดอีกที ผมว่าน่าจะร้องเอ็งๆ มากกว่า เพราะว่าเป็นหมาโดนทิ้ง”

“ฟัง! ฟังไม่เป็นท่าเลยสักอย่าง!”

แดนเหนือที่อยู่ในสภาพเมาหยาเบ้หนักนอนเกลือกกลิ้งอยู่บนโซฟาในร้านเหล้าร้านประจำ หลังจากกลับมาจากโรงเรียนของเด็กๆ แดนเหนือก็โทรบอกภานู เจ้าของร้านให้เปิดร้านก่อนเวลาปกติ แล้วจัดการมอมเหล้าตัวเองจนเมามายก่อนตะวันจะตกดิน

ตลอดชีวิตของแดนเหนือ ไม่มีอะไรเลยที่เขาจะอยากได้แล้วไม่ได้ ไม่มีเลย... กระทั่งเขาเจอกับเพียงรัก ผู้หญิงเย็นชาที่มีรอยยิ้มเหมือนดวงตะวัน และเธอก็เป็นเพียงคนเดียวในชีวิตของแดนเหนือ... เป็นสิ่งเดียวในชีวิตของเขาที่ใครๆ ต่างพูดว่าแสนน่าอัศจรรย์

ทว่าแดนเหนือไม่สามารถครอบครองและเก็บไว้กับตัวเองได้

จริงอยู่ที่เขาเคยเข้าใจดวงตะวันที่ชื่อว่าเพียงรักได้มากกว่าคนอื่น แต่แล้วมันก็มีวันที่พระอาทิตย์แสนสวยนั้นหายไปจากชีวิตเขา ทิ้งแดนเหนือเอาไว้กับความหนาวเหน็บ...

แต่เขาจะโทษใครได้ ก็คนที่ทำให้ดวงตะวันหนีหายไปมันก็ตัวเขาเองนั่นแหละ

ถามว่าเขาโกรธไหมที่เพียงรักจากไป แดนเหนือก็ต้องบอกว่าโกรธ แต่เขาโกรธที่เธอไม่บอกเขาเรื่องลูกมากกว่าร้อยละเก้าพันเก้า... นั่นมันลูกของเขา เลือดเนื้อเชื้อไขของเขาตั้งสองคน ทำไมเพียงรักถึงไม่ยอมให้เขารู้เรื่องลูก ปล่อยให้เขาเป็นไอ้หน้าโง่อยู่ตั้งหลายปี ทำไมเพียงรักถึงใจร้ายกับเขาได้ขนาดนี้... คนที่รักเขามากมายในวันนั้น ทำไมถึงเลือดเย็นได้ขนาดนี้...

ดิวนกับรณิธร... เด็กน้อยแสนดีทั้งสองคนนั้นเป็นลูกของเขา กับผู้หญิงที่เขารักสุดใจ ทว่าสุดท้ายเขากลับไม่มีสิทธิ์ที่จะได้เป็นพ่อของเด็กทั้งสอง

แต่ไม่ต้องคิดหรือหวังว่าใครจะได้เป็นพ่อของลูกเขา ในเมื่อตอนนี้เขารู้แล้ว...จับเพียงรักได้คาหนังคาเขาแล้วว่า เธอช้อนลูกของเขาเอาไว้ ก็อย่าคิดว่าเขาจะปล่อยให้ไอ้หน้าไหนสาระแนมาทำหน้าที่พ่อแทนเขาเลย นอกจากเขาที่ชื่อแดนเหนือแล้ว...ลองไอ้ผู้ชายหน้าไหนเข้าไปใกล้ลูกเมียของเขาดูสิ เขาจะซัดมันให้หงายแกงจนหาทางกลับบ้านไม่ถูกไปเลย เหวอเอ๊ย!

เพียงจินตนาการว่ามีผู้ชายคนอื่นเข้ามาในชีวิตของเพียงรักกับลูกเลือดในกายของแดนเหนือก็เดือดพล่านด้วยความหึงหวง มือหนักำแน่นจนสิ้นระริก ก่อนชายหนุ่มจะยันตัวลุกขึ้นจากโซฟาด้วยความทุลักทุเล ร่างกายโง่งงลงไปมาเพราะเหล่าที่ซัดเข้าไปปริมาณมาก และคงเพราะสติลัมปชัญญะที่เริ่มถดถอยหลังดื่มไปเยอะ ความมกกล้าจึงกลับเข้ามาสถิตในกายของแดนเหนืออีกครั้ง

หลังจากหนีกระเจิงเพียงเพราะสบตากับเพียงรัก ตอนนี้อยู่ให้จะเป็น ร้อยเพียงรัก แดนเหนือก็ไม่กลัวหรอก...มาสิ ลองมาเจอกันอีกสักตั้งจะเป็นไร แล้วจะได้รู้ว่าใครจะหมู่จะจ่า เหวอ!

“มึงจะมาอะไรตั้งแต่หัววันเนี่ยไอ้เหนือ...แล้วนั่นจะไปไหน” น้ำเสียงอ่อนนอกอ่อนในนั้นเป็นของภานุ เจ้าของร้านที่สนิทสนมกับลูกค้าวิไอพีซึ่งจะแวะมาที่ร้านของเขาแทบทุกวันตลอดเวลาห้าปีนี้ จากลูกค้าจึงกลายเป็นเพื่อนกันไปโดยปริยาย

“ไอ้หนูมึงอย่าห้าม คนอย่างกู...ไม่เคยกลัวใคร” แดนเหนือคิดว่าตัวเองเอ่ยด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว ทั้งที่ความจริงนั้นเขาพูดเสียงอ้อแอ้อย่างคนเมาที่เพียงแคื่อยืนให้ตรง ก็ยังทำไม่ได้

“แล้วมึงจะไปไหนครับ” ภานุถามย้ำด้วยคำถามเดิม แต่ครั้งนี้ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงติดจะรำคาญ กับอืแค่คำถามง่ายๆ แดนเหนือยังตอบไม่ได้ ลืมเรื่องที่เขาจะปล่อยให้มันขับรถออกไปจากร้านได้เลย ขึ้นปล่อยให้แดนเหนือออกไป มีหวังมันได้ไปสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านชาวช่องเขาเสียเปล่าๆ

“กู...กู...” แदनเหนื่ออ้าปากพะงาบๆ กะพริบตาปริบๆ ขณะพยายามคิดหาคำตอบว่าเขาจะไปที่ไหน จึงจะได้เจอเพียงรักแล้วเคลียร์ปัญหากันให้จบๆ ไป แต่เมื่อคิดอยู่นานก็ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่า จะไปหาเพียงรักที่ไหนดี ใบหน้าที่มีแต่ความกราดเกรี้ยวอยู่เมื่อครูจึงม่อยลงด้วยความผิดหวัง

“กูก็ไม่รู้...”

“นี่มันเป็นอะไรของมึงเนียไอ้เหนื่อ ทำตัวเหมือนเด็กกอกหักไปได้” ภาณุก้าวไปจับไหล่เพื่อน ดันไหล่กว้างของแดนเหนื่อทิ้งบังคับให้ชายหนุ่มต้องนั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิม ปากก็บ่นเบาๆ ตามประสา

“คงใช่มั้ง...”

“ใช่อะไรวะ”

“อกหักไง” แदनเหนื่อกระตุกยิ้ม พิงศีรษะไปกับพนักพิงด้านหลังแล้วจึงพูดต่อด้วยเสียงอ้อแอ้ “กูนะ อกหักอีกแล้ววะนะ”

“มึงไม่น่าจะไหวแล้วนะ ให้กูโทร. ตามธนาให้ห่มเหนื่อ ตอนนี่แกก็มึนน่าจะไม่ว่าง” ภาณุเสนอความช่วยเหลือ นอกจากแดนเหนื่อแล้วก็มีธนา และแกือกูลนี่แหละที่ภาณุต้องสนิทสนมอย่างไม่มีทางเลือก กระทั่งจำเป็นต้องมีเบอร์ติดต่อเอาไว้สำหรับโทร. ตามพวกเขาให้มารับแดนเหนื่อกลับบ้าน ตอนที่อีกฝ่ายเมาจนหมดสภาพเหมือนอย่างเช่นเวลานี้เป็นต้น

“มันจะทำอะไร ดีแต่เล่นเกมไปวันๆ เท่านั้นแหละคนอย่างมันนะ” แदनเหนื่อตัวตวยตามองหน้าเพื่อน น้ำเสียงที่เขาใช้หงุดหงิดมากเหลือเกินหลังได้ยื่นข้อไอน้องจอมกวนประสาทที่ทิ้งระเบิดใส่หัวเขาไว้ก่อนที่เขาจะออกจากบ้าน

“เห็นถ้ายรูปลงว่าไปทานข้าวนะ” ภาณุพึมพำ ในขณะที่คนฟังอย่างแดนเหนื่อนั้นได้แต่เหยียดยิ้มมุมปาก “แต่ไปกับเด็กที่ไหนไม่รู้...เออ นี่ก็ว่าจะมาถามมึงด้วย...”

“เด็ก?” แदनเหนื่อหันขวับมามองเพื่อน ชมวดคิ้วแน่นก่อนถามย้ำ

เพื่อว่าเขาพังผืดไป “ไอ้เกื่อนะจะจะไปทานข้าวกับเด็ก มันเกลียดเด็กจะตาย”

เกื้อกุลเกลียดเด็กถึงขั้นที่ว่า เวลาเจอลูกของญาติๆ ที่ไร้กะจะขังตัวเองเอาไว้บนห้องเลยทีเดียวนะ

“ก็ดูเห็นว่ามันไปกับเด็กจริงๆ นะมึง เด็กแบบเด็กอนุบาลนะ มึงก็เปิดไอจีมันดูดิ...”

แดนเหนือไม่รอให้เพื่อนของเขาพูดจบ เพราะเขาความหิวถือซึ่งตกอยู่แถวนั้นขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันที่มีไว้สำหรับตามดูชีวิตของเพื่อนๆ ที่รู้จัก รวมถึงเกื้อกุลด้วย ทันทีที่ชายหนุ่มเปิดหน้าแอปพลิเคชันขึ้นมา มันก็ปรากฏใบหน้าของน้องชายเด่นหราเต็มหน้าจอ แต่นั่นไม่สำคัญเลยสักนิด หากในรูปนั้นไม่มีลูกของเขาอยู่ด้วย

ทั้งดรินและรัชนีต่างพร้อมใจกันหอมแก้มเกื้อกุลคนละข้าง บอกถึงความสนิทสนม โดยที่คนโดนหอมแก้มยิ้มแฉ่งให้กล้อง รูปนี้เหมือนว่าเกื้อกุลกำลังเยาะเย้ยเขาอยู่อย่างไรรายางั้น และสิ่งที่ทำให้แดนเหนือโกรธจนผลอตัวขบกรามจนได้ยินเสียงกรอดก็คือ คำพูดที่บรรยายเอาไว้ได้ภาพ ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ต่อให้เป็นคนที่ไม่ค่อยฉลาดนักก็อย่างแดนเหนือ ก็พอจะเข้าใจว่าคนเขียนต้องการจะสื่ออะไร

มาทานข้าวกับเพื่อน

เพื่อนที่หน้ามันสิ...นี่มันลูกเขาชัดๆ ไอ้เกื้อเอาเวลาที่ไหนไปสนิทสนมกับลูกเขาจนสามารถออกไปกินข้าวเย็นกับเด็กๆ ได้

“มึงอยู่ไหนเกื้อ” แดนเหนือกระแทกเสียงถามน้องชาย หลังจากต่อสายหาเกื้อกุลได้สำเร็จ “มึงไปอยู่กับลูกกูได้ไง”

“ผมกำลังจะกลับหอเฮีย”

เสียงน้องชายที่ตอบมานั้นว่าจริงจนแดนเหนือคิ้วกระตุกปัดๆ ชายหนุ่มเงิบบรอฟังคำตอบของคำถามที่สอง ทว่าเกื้อกุลกลับเมินเฉย และเป็นฝ่ายถามเขาแทนเสียอย่างนั้น

“เฮียโทร. มามีไรรเปล่า ผมไม่ค่อยว่างเลย”

“มึงอยู่ไหน บอกมาเดี๋ยวนี้ละ ไม่อย่างนั้นจะหาว่าไม่เตือน” แदनเหนือเอ่ยถามตลอดโทรศัพท์ ลองให้เกือกุลพยายามตัดบทเขาอย่างนี้ คงไม่พ้นว่าอีกฝ่ายไม่อยากให้เขารู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหนแน่ๆ

“ผมแยกกับพี่เพียงแล้ว เด็กๆ ต้องรีบกลับบ้าน”

เกือกุลตอบมาอย่างไม่ยี่หระ ทำให้แदनเหนือแปลกใจนิดๆ กับความกล้าของน้องชายที่รื้ออ่านเอ่ยชื่อผู้หญิงของเขาออกมาหน้าตาเฉย ยิ่งฟังจากน้ำเสียงที่มั่นใช้ตอนนี้ แदनเหนือกล้าพนันได้เลยว่า ไอ้น้องเวรมันกำลังหัวเราะเขาอยู่แน่ๆ

“บอกมาว่ามึงอยู่ไหน!” แदनเหนือหลุดเสียงตวาดน้องชายออกไปอย่างหมดความอดทน หากเกือกุลอยู่ตรงหน้าตอนนี้ เขาจะฟาดมันให้หมอบเลย

“ถ้าไม่บอกแล้วเฮียจะทำไฉน จะต่อยผมหรือ”

“มึงทำทนายกูหรือเกือ...”

“แล้วเฮียกล้าต่อยผมหรือ รู้ไหมเพื่อนผมเป็นใคร” เกือกุลยังทำทนายพี่ชายไม่เลิก ตามมาด้วยเสียงหัวเราะฮึๆ อย่างคนที่กำลังสนุก คนเป็นน้องอย่างเกือกุลตกเป็นเบี้ยล่างแदनเหนือมาตลอดชีวิต กระทั่งวันนี้ที่เขามีโอกาสถือไฟเหนือกว่าพี่ชายเป็นครั้งแรก “ไม่อยากจะร้ายหรือกะนะ แต่ลูกๆ ของเฮียนะรักผมมาก...”

“มึงจะกวนตีนกูใช้ไหมไอ้เกือ”

“ถ้าเฮียต่อยผม ผมจะฟ้องพี่เพียง” เกือกุลปล่อยหมัดตุง ชื่อเพียงรัก ถือว่าเป็นยันต์ป้องกันอันตรายจากแदनเหนือที่ศักดิ์สิทธิ์กว่ายันต์จากเกจิอาจารย์ชื่อดังเสียอีก “ผมจะฟ้องพี่เพียงว่าเฮียต่อยผม เพราะหลานหอมแถมผม เพราะลูกเฮียรักผมมากกว่าเฮีย”

“มึงจะเอาอะไร อยากได้อะไรวาม่า” แदनเหนือหลับตาแน่นอย่างสงบสติอารมณ์ ก่อนจะยอมลงให้น้องชายก่อนเป็นครั้งแรก

“อยากได้รถใหม่” นักศึกษาปีสองบอกความต้องการของตัวเอง ก่อนจะหัวเราะฮึๆ อีกรอบ “รถคันเก่าขับเบื่อกแล้ว อยากได้รถใหม่ อยากได้แบบเท่ๆ นะเฮีย ให้น้องได้เบลา่ครับ”

“ได้ มึงส่งรูปมา” แदनเหนือตอบรับคำอย่างใจป้า

“รูปรถเหรอเฮีย”

“รูปลูกกุลิวะ หน้าโง่” เจ้าของเสียงหัวตอบกกลับมาแทบจะในวินาทีเดียวกัน

“โห...ใจร้ายกับน้องจ้งครับเฮีย” แม้คำพูดจะฟังดูเหมือนโอดครวญนิดๆ แต่เสียงหัวเราะฮึๆ ของเก็อกูลกลับไม่หายไป ยังคงอยู่บนประสาทแดนเหนือไม่หยุดหยอน “เดี๋ยวลูกไปให้ครับผม ทั้งรูปรถและรูปหลานเลยคับเฮีย”

สถานการณ์ก็กลับมาอยู่ในภาวะปกติอีกครั้ง หลังจากที่เก็อกูลส่งรูปถ่ายของตวันและรัชนีให้พี่ชายของเขา แลกกับรถยุโรปคันงามที่มาจากอดเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าคอนโดที่นักศึกษานุ่มตั้งใจใช้เป็นที่พักตลอดชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของเขา และทำให้เพียงรักพลอยได้ชีวิตปกติของเธอก่อนเจอแดนเหนือกลับคืนมาตลอดวันหยุดเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาด้วยเหมือนกัน

แม้จะไม่รู้ว่าอะไรเป็นเหตุผลที่ทำให้แดนเหนือหายไป แต่ต้องยอมรับตามตรงว่าเพียงรักสบายใจขึ้นมาก เมื่อไม่มีแดนเหนือคอยทำตัวเป็นลูกคนที่สามของเธอ คิดแล้วหญิงสาวก็รู้สึกสงสารตัวเองนิดๆ ที่ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน หากเป็นเรื่องของแดนเหนือแล้ว เธอก็ไม่เคยใจร้ายพอที่จะตัดเขาออกไปจากชีวิตได้เด็ดขาดเสียที...ดูสิ มัวแต่ใจดีสงสารคนอื่นจนตัวเองต้องลำบากใจอีกจนได้

“คุณเพียงคะ อยู่นี่ถ้าไม่รีบกินเดี๋ยวจะเสียนะคะ”

“อ้อ ค่ะพี่จิบ เดี๋ยวลูกจะไปโรงเรียนพี่จิบก็แบ่งใส่กล่องให้เจ้าแสบเลยก็ได้คะ เพียงจะให้เขาทานกันบนรถ” เพียงรักงยหน้าจากการ

ลำเสียงจางที่ยังไม่ได้ทำความสะอาดใส่เครื่องล้าง ผงกหัวให้จิบผู้ซึ่งเป็น
ทั้งแม่บ้านและพี่เลี้ยงของสองแฝดแล้วจึงหันกลับมาสนใจงานในมือต่อ

จิบเป็นคนสนิทของมารดาเพียงรัก ทำงานเป็นแม่บ้านให้ตระกูลของ
หญิงสาวมานาน กระทั่งวันที่เพียงรักตัดสินใจย้ายไปอยู่กับครอบครัวใหม่ของ
มารดาตอนที่รู้ว่าห้องสองแฝด จิบจึงว่างงานก่อนจะถูกเรียกตัวกลับมา
ทำงานอีกครั้ง หลังจากที่เพียงรักได้รับมอบหมายให้มาดูแลบริษัทสาขาย่อย
ที่เมืองไทย

“คุณเพียงเป็นอะไรหรือเปล่านั้น พี่เห็นทำหน้าที่เครียดหนักใหญ่แล้ว”

“เปล่าค่ะ ก็แค่คิดอะไรเพลินๆ” เพียงรักบอกทั้งที่ก้มหน้าก้มตาเรียง
งาน เมื่อวางงานใบสุดท้ายลงในเครื่องเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็โยนแคปซูล
น้ำยาล้างจานเข้าไปเป็นอย่างสุดท้าย จากนั้นก็ปิดฝาเครื่องล้างจานแล้วกด
ปุ่มทำงาน “พี่จิบเตรียมของเสร็จแล้วจะไปพักเลยก็ได้นะคะ สองแฝดหลับ
ไปนานแล้ว เพียงเองก็จะเข้านอนแล้วเหมือนกัน”

“ได้ค่ะคุณเพียง” จิบยิ้มรับ การทำงานกับเพียงรักนั้นไม่มีอะไรมาก
งานบ้านส่วนใหญ่เธอจัดการได้อยู่แล้ว งานหนักที่เห็นจะเหนื่อยหน่อยก็คือ
การรับมือกับสองแฝดในยามตื่นเท่านั้น ซึ่งเธอก็มีเพียงรักคอยช่วยอีกแรง
จึงยังพออยู่ได้

“พี่เห็นข่าวว่าโรงเรียนเขาจะหยุดเพราะฝุ่น...”

“ที่โรงเรียนยังไม่แจ้งอะไรมาเลยนะคะ” เพียงรักถอนหายใจ เรื่องนี้เธอ
เป็นกังวลมากจนต้องดกกิจกรรมหลายอย่างของลูกไปชั่วคราว “คุณปู่ของ
เด็กๆ ก็โทร. มา ห้ามไม่ให้เพียงพาเจ้าสองแฝดออกไปเล่นข้างนอกนานๆ
เด็ดขาด”

“พี่ได้ยินคนในคอนโดเขาคุยกัน นี่น้องนำลูกของคุณโชคก็เพิ่งเข้า
โรงพยาบาล เห็นว่าอาการภูมิแพ้ของแกกำเริบเพราะฝุ่น พี่ได้ยินแล้วก็
เป็นห่วงเด็กๆ” จิบเองก็มีสีหน้าลำบากใจไม่แพ้ผู้เป็นนาย

“รอดูค่ะ พรุ่งนี้ไปโรงเรียนคงได้เรื่องอะไรบ้าง” เพียงรักมั่นใจว่า

โรงเรียนที่เธอเลือกให้ลูกๆ คงจะมีมาตรการสักอย่างออกมาเพื่อแก้ปัญหา
แน่ๆ “พี่จิบเองเวลาออกไปซื้อของก็อย่าลืมใส่มาสก์นะคะ เดี่ยวจะไม่สบาย
ไปอีกคน”

“โอ้ คุณเพียงขา... พี่นะหนังหนาอะ ไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือ”

ผู้ที่เป็นทั้งแม่บ้านและพี่เลี้ยงจำเป็นหัวเราะเบาๆ กับคำเตือนของ
เพียงรัก สายตาที่จิบมองร่างระหงของหญิงสาวที่เธอดูแลมาแต่อ่อนแต่ออก
เต็มไปด้วยความอาหาร เธอรักเพียงรักไม่ต่างจากลูกหลานแท้ๆ

“พี่ห้วงแต่เด็กๆ นั้นแหละคะ ยิ่งน้องฉัตรนะคะ กลับมาบ้านที่ไรตัว
แดงตลอดเลย พี่ละใจหายใจกว่าหมด”

“เพียงก็เคยพาไปหาหมอแล้วนี่คะ คุณหมอก็บอกเองว่าไม่เป็นอะไร”

“ก็นั้นแหละคะ” จิบค้อนปะหลับปะหลือก จากนั้นออกแรงหันเนื้อ
หมูสำหรับทำอาหารเช้าของวันพรุ่งนี้แรงขึ้นอีกนิด ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง
“แล้วพรุ่งนี้คุณแก๊จะแวะมาทานอาหารเช้าด้วยไหมคะ พี่จะได้เตรียมเผื่อ”

เนื่องจากคอนโดของแก๊อยู่ห่างจากคอนโดของเพียงรักไปเพียง
สองสถานีรถไฟฟ้า ดังนั้นชายหนุ่มซึ่งกินยากแต่ซี้เกียจทำอาหารเองจึงมัก
แวมมากินอาหารเช้าพร้อมหลานๆ อยู่เป็นประจำ หากวันไหนเรียนสาย
หน่อยแก๊ก็เข้ามาที่นั่นเลย แม่เพียงรักและสองแฝดจะไม่อยู่บ้านก็ตาม
คนที่อยู่บ้านแทบจะตลอดเวลาอย่างจิบจึงสนิทสนมกับชายหนุ่มไปโดย
ปริยาย ไม่กี่วันก่อนถึงกับซื้อขนมมาฝากกันและกันแล้วด้วย แถมตอนนี้ยัง
ถามหากันอีก ไม่รู้ว่าในสายตาของจิบ คะแนนความนิยมของสองแฝดอาจ
จะถูกแก๊อูกลแซงหน้าไปแล้วก็ได้

“คุณแก๊ไม่ชอบทานหมู...”

“สนิทกันขนาดนั้นแล้วนะคะ แก๊เขาซื้ออะไรมาเอาใจอีกหรือเปล่า
เนี่ย” เพียงรักเอ่ยขึ้นๆ พร้อมส่ายศีรษะเบาๆ ด้วยความอ่อนใจ ดูเหมือนว่า
ไม่ว่าแก๊อูกลจะย่างเท้าไปที่ไหนก็มีแต่คนเอ็นดู ผิดกับพี่ชายอย่างแดนเหนือ
ที่ไม่ว่าจะโผล่หัวไปที่ไหน ก็จะมีคนคอยบริภาษตามหลังไม่ขาดสาย เป็น

พี่น้องกันแท้ๆ ทำไมถึงได้ต่างกันขนาดนี้

“ชื่ออะไรละคะ มาทานข้าวก็มานั่งบ่นให้พี่ฟังว่าเรียนเหนื่อยอย่างนั้น อย่างนี้ พี่เห็นแล้วสงสาร” แม้จะเอ่ยอย่างนั้น แต่สีหน้าของจีบกลับอ่อนโยน เมื่อเล่าเรื่องที่เกือกลูกมาร้องโอดครวญเรื่องความเหน็ดเหนื่อยของเธอให้เธอ ฟัง

“เขาคงพูดกับที่บ้านเขาไม่ได้นั่นแหละคะ พี่จีบไม่ลองส่งข้อความไปถามเกือดูละคะว่าเขาจะมาไหม” เพียงรักรู้ เพราะตอนที่เธอยังคบหากับแดนเหนือ เขาก็มีอาการไม่ต่างจากที่เกือกลเป็นอยู่ตอนนี้เท่าไรหรอก

“ไม่ละคะ ถ้าคุณเกือจะมาเธอก็คงโทร. มาเอง” เพราะชายหนุ่มชอบเข้ามาที่บ้านนี้ตอนที่เพียงรักไม่อยู่บ่อยๆ เขาจึงต้องแลกเปลี่ยนกับจีบเอาไว้ อาจจะเป็นด้วยเหตุผลนี้ที่ทำให้เกือกลเลือกแะมากินนอนที่นี่ มากกว่าที่จะขับรถกลับบ้านของเธอ “ว่าแต่คุณเพียงอยากทานอะไรไหมคะพุงนี้”

“เพียงทานกับเด็กๆ เอาก็ได้คะ พี่จีบจะได้ไม่ต้องตื่นเช้ามาก เพียงออกไปทานข้างนอกเอาก็ได้” เพียงรักไม่ใช่คนเรื่องมากเรื่องอาหาร ยิ่งหลังจากมีลูกแล้วหญิงสาวก็แทบจะกินทุกอย่างเหมือนกับลูก นานไปจนกลายเป็นนิสัย จะมีตอนที่แวบออกไปกินอาหารกับเพื่อนๆ เธอจะเลือกเมนูพิเศษ เช่น ส้มตำและอาหารอีสานของโปรด

“น้องเพียงก็เป็นแบบนี้ทุกที พี่เลยไม่ได้โชว์ฝีมือเลย”

“เอาไว้โชว์ให้เกือก็ได้คะพี่จีบ หน้านั้นเขาคงตั้งตารอให้พี่จีบอวดฝีมือจะแย่”

เพียงรักขำคนที่บ่นอุบว่าไม่ได้อวดฝีมือการทำอาหารไทยของตัวเองเลย ตั้งแต่ที่เพียงรักกลับมาอยู่ไทย เพราะส่วนใหญ่เพียงรักและเด็กๆ จะกินอาหารที่บ้านแค่มีมือเข้ามือเดียว มือเย็นก็ออกไปกินข้างนอก วันหยุดก็มักจะหิ้วพี่เลี้ยงอย่างจีบออกไปข้างนอก และกินอาหารกันก่อนกลับบ้านพร้อมกัน คนที่คิดว่าตัวเองมีฝีมือการทำอาหารไม่เป็นรองใครจึงอดที่จะรู้สึกน้อยใจนิดๆ ไม่ได้

“คุณเกือบจะลื่นจะเข้ ทานอะไรเข้าไปก็ไม่เคยบ่นสักอย่าง”

“งั้นเราคงไม่ได้พูดถึงเกือบเดียวกันแล้วละคะพี่ ลูกชายบ้านนี้นะเขาทานยากจะตายไป นั่นก็ไม่ได้นี่ก็ไม่กิน” เพียงรักเอ่ยยิ้มๆ

“เหมือนน้องวินเลย ต้องลุ่นทุกวันว่าจะยอมทานกับข้าวที่พี่ทำหรือเปล่า”

จิบเอ่ยออกไปอย่างไม่คิดอะไร ทว่าเพียงรักกลับนิ่งซิงไปเมื่อระลึกได้ว่า หากนับจริงจังแล้ววินก็นับว่าเป็นคนบ้านเดียวกับแดนเหนือและเกือบกูล เพราะลูกชายเธอคนนี้นั้นยากไม่ต่างจากชายหนุ่มทั้งคู่เลย ผิดกับรณิตรที่พร้อมจะสวาปามทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า เป็นที่มาของพวงแก้มสีชมพูเปล่งปลั่งทั้งสองข้าง

“อย่าเพิ่งน้อยใจสิคะ วินไม่ยอมทาน แต่ฉัตรทานไม่เหลือเลยนะคะ” เพียงรักยกช้อนลูกสาวคนสวยของเธอขึ้นมาอ้างถึงความสามารถในการยัดอาหารลงท้องได้มากกว่าพี่ชาย และเยอะกว่าเด็กในวัยเดียวกันหลายๆ คนที่เพียงรักเคยเจอด้วย

“น้องฉัตรก็กินจนอ้วก...”

คนพี่ก็ปัญหาหนึ่ง คนน้องก็มีอีกปัญหา นั่นคือการกินทุกอย่างไม่รู้ อิ่มจนน่ากลัวว่าจะเป็นโรคร้าย มีหลายครั้งที่เดียวที่รณิตรสวาปามทุกอย่างไม่หยุดจนอาเจียนออกมา ร้อนถึงเพียงรักและพี่เลี้ยงต้องรีบพาไปหาหมอเกรงว่าจะเป็นอะไรไป และพอได้รับผลตรวจกลับมา ผู้ใหญ่ทั้งสองก็อับอายจนหน้าร้อนผ่าว เพราะรณิตรกินเยอะเกินไปจนต้องอาเจียนออกมาเท่านั้นเอง ไม่ได้เป็นโรคร้ายอะไรอย่างที่เพียงรักกังวล

“พี่ไม่รู้จะทำยังไงดี...ห้ามก็ไม่ได้ ชอบทำตาแดงๆ ใส เห็นแล้วพี่ก็ใจอ่อนทุกที”

“ไม่ใช่แค่พี่จิบหรอคะที่แพ้ทางรณิตร” ความจริงทุกคนล้วนแพ้ทางลูกอ่อนเด็กหญิงทั้งนั้น เพียงรักเองก็ไม่รอด “เพียงไปนอนแล้วนะคะ”

“คะ คุณเพียง”

เพียงรักก็มารับก่อนจะเดินเข้ามาในห้องนอนของเธอ หรือจะพูดให้ถูกก็คือห้องนอนของเธอและลูกๆ เต็มหลังใหญ่ในห้องนอนของเพียงรักนั้นมีสองแสบนอนหลับไหลอยู่ หัวใจของเพียงรักฟูพองด้วยความสุขใจ หญิงสาวปีนขึ้นไปนอนแทรกกลางระหว่างสองแฝดด้วยใบหน้าเนียนยิ้ม ผ่อนลมหายใจออกมายาวเหยียดด้วยความเปี่ยมสุข เมื่อร่างน้อยๆ ของดิวินและรณัตร์ขยับเข้าหาความอบอุ่น ใช้แขนและขาถอดกายเธอตามสัญชาตญาณ

เพียงรักก้มมองดวงหน้าเล็กๆ ทั้งสองแล้วโหม่งตัวไปหอมหน้าผากมนของดิวินกับรณัตร์คนละครั้ง ก่อนกตริเมตหรือไฟในห้องนอนแล้วหลับตาพริ้ม เข้าสู่ห้วงนิทราไปอีกคน

เข้านี้เพียงรักได้รับทั้งจูบและหอมจากลูกๆ ของเธอก่อนมาทำงาน ดังนั้นใบหน้านางของหญิงสาวจึงประดับด้วยรอยยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี ขณะเดินเข้ามาในออฟฟิศ วันนี้เพียงรักยังคงแต่งตัวด้วยเสื้อยืดและกางเกงยีนส์เข้ารูป สวมทับด้วยเสื้อคลุมยี่ห้อหรูและกระเป๋าทู้ออกัน ดังนั้นแม้ว่าจะแต่งตัวเรียบง่าย แต่ก็สมกับเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัท

“มาแล้วเธอเพียง”

รอยยิ้มของเพียงรักขยายกว้างยิ่งกว่าเดิม เมื่อเห็นว่าใครคือเจ้าของเสียงดูๆ ที่หักทลายเธอเป็นคนแรกในวัน ร่างบอบบางโถมตัวเข้าหาร่างสูง กอดตักทายเธออย่างสนิทสนม

“พีจอร์น ทำไมมาแต่เช้าคะวันนี้”

จอร์นเป็นชาวอังกฤษ บุตรชายคนโตของพ่อเลี้ยงเพียงรัก เขาเป็นคนที่ช่วยเหลือเพียงรักในช่วงเวลาที่ลำบากที่สุดในชีวิตเธอ จนหญิงสาวมีทุกอย่างในวันนี้

“ทีมเสียงนัดประชุม เลขาฯ เรายังไม่ได้แจ้งเธอ”

“ยังคะ” เพียงรักสั่นศีรษะขณะผล่อออกจากอ้อมกอดของผู้ที่เธอรัก และเคารพประหนึ่งพี่ชายที่คลานตามกันมา “ทีมเสียงแก้งานเสร็จแล้วหรือ

คะ เพิ่งประชุมไปเมื่ออาทิตย์ก่อนเองไม่ใช่หรือ”

บริษัทที่เพียงรักร่วมทุนกับพี่ชายนั้นเป็นบริษัทเกมขนาดใหญ่ เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วภายในเวลาเพียงห้าปีตั้งแต่วันที่จดทะเบียน จอร์นเขียนและพัฒนาโปรแกรมของเกมด้วยตัวเองตลอดตั้งแต่สมัยเรียน ก่อนจะตัดสินใจตั้งบริษัทจริงจังเมื่อผ่านการพูดคุยกับเพียงรัก และประสบความสำเร็จเกินคาดในหนึ่งปีต่อมาหลังก่อตั้งบริษัท

ตอนนี้เกมที่ว่าก็สร้างกำไรมหาศาล เพียงรักและจอร์นจึงตัดสินใจเอาบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์ หลังจากบริษัทสาขาที่ญี่ปุ่นและอเมริกาได้อยู่ตัวแล้ว จึงตัดสินใจเปิดบริษัทลูกที่เมืองไทยอีกที่ เมื่อเพียงรักสังเกตเห็นว่าตอนนี้ตลาดเกมออนไลน์ในเมืองไทยกำลังเติบโต แถมมีคู่แข่งเพียงไม่กี่เจ้าเท่านั้น เมื่อเทียบกับการแข่งขันในยุโรปและอเมริกา

ผู้ก่อตั้งทั้งสองเดินควงแขนกันเข้ามาในออฟฟิศพร้อมกับพูดคุยกันกะหุนกะหนิง ด้วยอายุที่ห่างกันไม่กี่ปี เพียงรักและจอร์นจึงมีความเป็นเพื่อนมากกว่าพี่น้อง แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ทำให้จอร์นไม่ถนัดตัวกับคนอายุน้อยกว่า เขาถึงปฏิบัติกับเพียงรักเหมือนเป็นเพื่อนและพาร์ตเนอร์ทางธุรกิจที่เขาเชื่อใจมากที่สุด

ทุกการตัดสินใจเกี่ยวกับบริษัทขึ้นอยู่กับจอร์นที่นั่งอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารก็จริง แต่คนที่ทำงานกับทั้งคู่มานานต่างรู้ดีว่า การตัดสินใจของซีอีโอหนุ่มล้วนเป็นการตัดสินใจที่ผ่านความเห็นชอบของเพียงรักแล้ว และการตัดสินใจส่วนใหญ่ก็ถูกต้อง ไม่อย่างนั้นบริษัทเล็กๆ เมื่อห้าปีก่อนคงไม่กลายเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวในตลาดเกมได้เหมือนเช่นตอนนี้

“พี่ต้องบินกลับอังกฤษคืนนี้ หวังว่างานที่ให้ทีมเลี้ยงไปแก้จะใช้ได้ เราต้องเปิดตัวเวอร์ชันใหม่ปลายปีนี้แล้ว” จอร์นถอนหายใจ ความจริงเขาควรกลับไปทำงานตั้งแต่หนึ่งสัปดาห์ก่อนแล้ว หากไม่ติดว่างานของทีมเลี้ยงมีปัญหา

“ครั้งที่แล้วให้ไปรับแก้ไม่เยอะไม่ใช่หรือคะ” เพียงรักถามเพื่อความ

แนใจ หลังจากทำงานกับจอร์นมาห้าปี เธอรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นคนค่อนข้างเนี้ยบทุกอย่างในงานของเขา นั่นชายหนุ่มจะใส่ใจรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ มาก ก่อนจะยอมปล่อยให้เกมเวอร์ชันใหม่ออกสู่ตลาด “เพียงก็เพิ่งไปคุยกับตัวแทนแอปพลิเคชันที่เราใช้ลือกอินมาเมื่อวันก่อน”

“เขายังไงบ้าง”

“ขอแก้ไขข้อตกลงนิดหน่อยค่ะ แต่ไม่น่าเป็นห่วง ข้อเสนอของพวกเขา ยังพอรับได้อยู่”

“แบบนี้ก็ดีแล้ว...”

พอน้องสาวเล่าถึงการเจรจาเรื่องข้อตกลงระหว่างแอปพลิเคชันยอดฮิตของหลายบริษัทที่ยื่นข้อเสนอขอร่วมงานกับบริษัทเกมของเขา สีหน้าอีมครีมของจอร์นจึงเปลี่ยนมาดีขึ้น

เพียงรักไหวไหล่ ปกติเธอเป็นคนที่ต้องไปคุยกับลูกค้าเองอยู่แล้ว เนื่องด้วยจอร์นนั้นเป็นคนที่มนุษยสัมพันธ์ดีติดลบมากถึงมากที่สุด เขาจะยอมคุยแค่กับเพียงรักและคนที่ทำงานร่วมกันเพียงไม่กี่คนเท่านั้น จึงเป็นหญิงสาวที่ต้องสั่งงานลงไป หากจอร์นต้องการให้เปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างในองค์กรขนาดใหญ่ของพวกเขา

“ว้าย!” เสียงอุทานด้วยอารมณ์ตกใจหลุดจากปากเพียงรัก เนื่องจากโดนมือปริศนากระชากเอาจากข้างหลังจนร่างระหงของเธอปลิวไปกระแทกกับแผงอกอันคุ้นเคย ดวงตากลมโตเบิกกว้างอยู่ครู่หนึ่งก่อนหญิงสาวจะตั้งสติได้ จึงหันไปสบตากับตัวการด้วยความหงุดหงิด

“ทำบ้าอะไรเนี่ย!”

แดนเหนือจ้องหน้าชาวต่างชาติด้วยสายตาแข็งกร้าว เขาทนเห็นมันออเซาะกับเพียงรักเป็นนานสองนาน หากไม่คิดว่าตัวเองไม่อยู่ในสถานะที่จะหึงหวงเพียงรักจนพุ่งเข้าไปต่อยั้ไอ้หมอนี้ได้ แดนเหนือรับรองเลยว่า ไม่เขาก็มันได้และเป็นใจกันไปด้วยข้างหนึ่งแน่

“ไอ้หมอนี้ไครวะเพียง ทำไมเพียงต้องกอดมันด้วย”

“สาระเน!”

เพียงรักโกรธแดนเหนือจนเลือดในกายของเธอพุ่งพล่าน ริมฝีปากงามเฝื่อนแน่นอย่างคนที่พยายามสะกดอารมณ์ ขณะที่ผู้อยู่ในเหตุการณ์อย่างจอร์นนั้นยิ้มกริ่ม มองน้องสาวของตนที่กำลังแยกเขี้ยวใส่ชายปริศนาอย่างนึกสนุก

“แล้วก็ปล่อยเราได้แล้ว เหนือไม่มีสิทธิ์มาทำตัวร่วมร่วมกับเราแบบนี้ นะ”

“เราบอกแล้วว่าเราต้องคุยกันเรื่องลูก วันนี้เรามาคุยกับเพียงเรื่องลูก” แदनเหนือไม่ยอมปล่อยมือจากเอวคอดของเพียงรัก ชายหนุ่มเพียงละสายตาจากไอ้ตัวดีที่เกาะเกาะเมียเขาอย่างไม่กลัวตาย มามองหน้างามของเพียงรักแล้วพูดต่อ “ขึ้นปล่อยเพียงก็หนีเรานี้”

“คิดว่าเราโง่หรือไง” เพียงรักถามตลอดไร้พิน เข้านี้เธออุตส่าห์อารมณ์ดีแล้วแท้ๆ แต่แดนเหนือก็ยังทำให้เธอหงุดหงิดเสียได้ “คิดว่าเราดูไม่ออกหรือว่าเหนือไม่ได้จะมาคุยแค่เรื่องลูก”

คนที่โดนรู้ทันเฝื่อนปากแน่น เป็นความจริงที่เขาไม่ได้ไปเค้นคอไอ้เกื้อให้บอกที่ทำงานของเพียงรัก เพียงเพราะต้องการพูดคุยกับหญิงสาวเรื่องลูก...เขาเสียเงินเสียทองให้อี้น้องจอมจวยโอกาสไปมาก หากเพียงรักจะให้เขาเป็นแค่พ่อของลูกเธอ เขาคงขาดทุนตาย

“แล้วถ้าเป็นแบบนี้มันจะทำไมละ หรือว่าเพราะไอ้หมอนี้”

“ถ้ายังไม่หยุดลามปามก็อย่าฝันว่าเหนือจะได้เข้าไปใกล้เรานี้” เพียงรักสบถตลอดไร้พินอย่างเหลืออดอีกครั้ง

ตอนนี่เองที่แดนเหนือเข้าใจว่า เขาไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะบังคับขู่เชิญเธอให้ทำตามทุกอย่างที่เขาต้องการได้อีกต่อไปแล้ว เมื่อบอดี้การ์ดร่างยักษ์สามคนซึ่งโผล่มาจากไหนก็ไม่รู้เข้ามาล็อกแขนทั้งสองข้างของแดนเหนือแล้วหิ้วปีกเขาออกห่างจากเพียงรักราวกับว่า ชายหนุ่มเป็นตุ๊กตาตัวเล็กๆ ไม่ใช่ตัวอันตรายที่มีฤทธิ์ทำลายล้างสูงอย่างที่คนอื่นกลัว

“เพียง! ปล่อยเราเดี๋ยวนี้ละ!”

แดนเหนือตื่นพราดๆ เท้าของเขาลอยขึ้นจากพื้น ทำให้ตอนนี้สภาพของชายหนุ่มไม่ต่างจากเด็กเอาแต่ใจคนหนึ่ง

“เพียง...ปล่อยเราเถอะ ให้คนของเพียงปล่อยเราเถอะนะ”

คราวนี้เสียงกร้าวก่อนหน้าอ่อนลงจนกลายเป็นเสียงอดอ้อนนำส่งสาร ทว่าเพียงรักก็รู้ทันลูกไม้เนื้ออ่อนอีกนั่นแหละ หญิงสาวไม่ใจอ่อน แต่กลับกอดอกมองร่างสูงถูกหิ้วไปโยนทิ้งด้านนอกบริษัทด้วยสายตาว่างเปล่า ฟังเสียงร้องโหยหวนของแดนเหนือด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายและระอาผสมกัน

“เพียงครับ เพียง...เหนื่อยอมแล้ว...ยอมเพียงทุกอย่างเลย เพียง! เพียงคุยกับเหนือเถอะ! เพียงครับ!”

“นี่เธอพ่อของเจ้าแฝด” พี่ชายของเพียงรักเอ่ยขึ้นมาหลังจากที่แดนเหนือโดนบอดี้การ์ดของเขากันออกไปด้านนอกตัวอาคาร ใบหน้าคมยั้มขันๆ เมื่อเหลือบไปเห็นใบหน้าซึ่งกะตายของน้องสาว “ตลกดี เขาเหมือนรัจฉัตรเลย”

“หมายถึงที่เป็นตัวหายนะนะเธอคะ” เพียงรักสบตากับพี่ชาย ยั้มออกมาอย่างสมเพศตัวเอง

จอร์นสูดลมหายใจ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพียงรักกับพ่อของหลานนั้น จอร์นไม่ได้ซึกซึ้งอะไร รู้เพียงว่าทั้งคู่แยกทางกันก่อนเพียงรักบินไปอยู่กับแม่เลี้ยงของเขาที่อังกฤษ

“หมายถึง...เป็นตัวปัญหาละก็คงใช่...แต่ไม่น่าจะเป็นตัวหายนะได้”

“เพราะว่าโง่เกินใช้ไหมคะ” เพียงรักยั้มหยัน พูดต่อในสิ่งที่พี่ชายของเธอไม่กล้าเอ่ยออกมา

“ก็ถูก เขาดูโง่จริงๆ แหะละ” จอร์นยกไหล่ มองร่างสูงที่พยายามยื้อยุดกับบอดี้การ์ดเพื่อกลับเข้ามาแล้วชายหนุ่มก็ถอนหายใจ

“ไม่ได้แค่นั้นหรอก ความจริงคือเขาโง่” เพียงรักว่าด้วยน้ำเสียงเบื่อ

หน่าย “แบบว่าโง่มาก...โง่สุดๆ ในโลกนี้เพียงไม่เคยเจอใครโง่เท่าเขาแล้ว”
“ปากร้ายนะเรานะ”
“พูดความจริงต่างหากค่ะ”